

சுத் தாரிசனம்

ஞீ பகவத்

Nithyapravaaham Publication
Salem

நாலின் பெயர்	சத் தரிசனம்
இடுசிரியர்	ஸ்ரீ பகவத்
பதிப்பு	முதற் பதிப்பு திசம்பர் 2010
வெளியீடு	Nithyapravaaham Publication 31, Ramalingasamy Street, Ammapet, Salem - 636 003. Cell : 99942 05880, 97891 65555
விலை	₹ 60/-
வடிவும் - அச்சும்	ஸ்நேகா பிரின்டர்ஸ், 2/2, தீபம் காம்பளக்ள், மெயின் ரோடு, சாத்தூர். Cell : 94430 12170
நால் விநியோகம்	நித்யப்ரவாகம் பப்ளிகேஷன் 31, ராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை. சேலம் - 636 003. Cell : 99942 05880, 97891 65555

Copyright Warning :

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means electronic or mechanical including photocopying or recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from NITHYA PRAVAAHAM PUBLICATION SALEM.

பதிப்புரை

‘சமாதி’ நிலை அடைவதுதான் ஓர் ஆன்ம சாதகனின் உயர்ந்த குறிக்கோளாக உள்ளது.

உண்மையில் சமாதி நிலைக்கும், அத்வைதத்திற்கும், ஆன்மீக அனுபவங்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றியும், அவற்றில் நம்மை முன்னேற்றும் வழிகள் எவை ? நம்மை தோங்க வைக்கும் வழிகள் எவை ? என்பதையும் இந்த நூல் மிகத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

ஆன்மீக தேடலில் எந்தப் படித்தட்டில் இருப்பவர்களும் அவசியம் படிக்க வேண்டிய நூல் இது.

விபரங்களைப் பெற

Website Address : www.nithyapravaaham.org

E-mail ID : jeevamani@nithyapravaaham.org

முகவரி

தீரு. N. கைலாசம் 94432 90559

தீரு. V.A.P. சரவணன் 99942 05880

தீரு. K.S. ஜீவமணி 97891 65555

31, இராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை,
சேலம் - 636 003.

ஆசிரியர் அறிமுகம்

ஹி பகவத் அவர்கள் தனது பதினெட்டாவது வயதிலிருந்தே ஆன்மீகத்தில் நாட்டம் கொண்டவர். கிவர் 40 ஆண்டுகளாகக் கடும் முயற்சியை மேற்கொண்டு ஞானத்தைத் தேழனார். கிடைக்க வில்லை. அவரது 58 வயதில் தீமெரன் ஒருநாள் ஞானத்தெளிவு ஏற்பட்டது. பல வருட முயற்சியில் கிடைக்காத ஞானத் தெளிவு தீமெரன்று கிடைத்தபோதும் அவர் மகிழ்ச்சியில் ஆனந்தக் கூத்தாடவில்லை. மாறாக ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்து போனார். அரை நொழியில் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய இந்த ஞானத்தீர்க்காகவா நாற்பது ஆண்டுகள் அரும்பாடுபட்டோம் என்று வியப்புற்றார். ஞானம் பெறுவதற்குப் பெருமுயற்சி தேவையில்லை என்பதை அறிந்தார். தான் பெற்ற கிண்பத்தை - ஞானத்தை இவ்வையகமும் பெறவேண்டும் என்ற அடிப்படையான உணர்வோடு அனைவருக்கும் வழிகாட்டி வருகிறார்.

அரங்கநாதன் M.A.,M.Ed.,
தமிழாசிரியர் (ஓய்வு)
ஹி சாம்ரீவாஸ், திருச்செந்தூர்.

ஓர் அழைப்பு

காரல் மார்க்சின் தத்துவார்த்த ஓளியில், உலகின் மீது அப்பிக்கிடந்த இருள் விலகி ஓடிற்று. ஒ-ாவின் சிந்தனைச் சம்மட்டி, பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாய் இறுகிக் கிடந்த கல் மதில்களைத் தகர்த்துக் தூள் துளாக்கிற்று. அவற்றில் தள்ளுவன் தள்ளி, அள்ளுவன் அள்ளி எடுத்து, ஒரு வடிவம் கொடுத்துப் புடம்போட்டு, என்னை எனக்கு அடையாளம் காட்டிய மாய மனிக்கரங்கள் ஸ்ரீ பகவத் ஜயா அவர்களுடையது.

கால் பதித்து, விழி பதித்து, மனம் பதித்து வாழும் இவ்வுலகின் சகிக்க முடியாத சீர்கேடுகளைக் கண்டு கொதித்துப் போகிற நான், எனது சமுதாய உணர்வை, எனது கடமையை, எந்தச் சுடலையில் எரித்துவிட்டுச் சும்மா இருப்பது? சுரணையுள்ள ஒரு குடிமகனுக்கு அது சாத்தியமா என்ன?

சக மனிதர்க்காய்ச் சிந்தும் கண்ணீரினும் புனித தீர்த்தம் இந்தப் பூமியில் இல்லை. அதனால் என் எழுத்தும் பேச்சும், களத்தில் தோழர்களோடு தோன்றுச் சிற்று உரக்கக் குரல் கொடுத்தலும் தவிர்க்க முடியாத என் புறவெளிப் பயணமாய் விரிகின்றது ...

என்றாலும், ஓர் உள்முகத் தேடல் உயிரின் இயல்பாய் நெடுங்காலமாய் இருந்தே வந்தது... அந்த அகமுகப் பாதையில் வெளிச்சம் விரித்தவர் ஸ்ரீ பகவத் ஜயா அவர்கள். அகமும் புறமும் சந்திக்கும் அல்லது மோதிக் கொள்ளும் புள்ளியில் சூடு பிறப்பதை நான் உணரவே செய்கிறேன். அந்தச் சூட்டில் சுயதகனம் நிகழுமோ என்ற அச்சம் உடல் சார்ந்த மனவெளியில் அலையடிக்கவே செய்கிறது.

பயணம் ஓளி வழியில். அது மட்டுமல்ல, ஓளியின் வேகத்தில், புறப்பாடு, எந்த வாகனப் புறப்பாடு போலும் அன்று. எதிர் பாரா வேளையில் சட்டென பாயும் பாய்ச்சலில், ஓளியின் வேகத்தில்.

ஆரம்பமே ஒளியின் வேகம் ! ஒளி வேகம் பயணியை விழுங்கி விடுகிறது... அப்புறம் பயணம் மட்டுமே மிஞ்சுகிறது. பயணி காணாமற்போய் சக்தி வடிவம் ஆகிவிடுகிறார். அப்போது பயணம் அங்கேயே. அவர் எதை நோக்கியும் பயணம் செய்வதில்லை. எல்லையற்ற கட்டற்ற பிரபஞ்ச வெளி அங்கேயே. காலம் விழுங்கிய ஆனந்தப் பறப்பு. மிஞ்சுவது பரவசம் மட்டுமே.

அவ்வகைப் பரவசம் வாய்க்குமாயின் அது ஸ்ரீ பகவத் ஜியாவின் அருட்கொடை.

அதை அள்ளித் தருபவரிடம் தான் என்ன எளிமை ! எளிமையின் எல்லை ஜியா. அதைக் கடந்த எளிமை எதையும் நான் இதுவரை சந்தித்ததில்லை. எதிர்ப்படும் எல்லா அருமைகளையும் விழுங்கிவிடுகிற எளிமை. அவை தாமாகவே சரிந்து காலடியில் நெடுஞ்சான் கிடையாக வீழ்ந்து விடுகின்றன ! ஜியா எதையும், எவரையும் வீழ்த்துவதில்லை.

ஜியா ஜால வித்தைகள் செய்வதில்லை; அற்புதங்கள் நிகழ்த்துவதில்லை; தொட்டு நோய் தீர்ப்பதில்லை; சொல்லலங்கார நாட்கிய மொழிகள் இல்லை. இருப்பது மெளனம். கனத்த மெளனம். மெளனம் கலைந்தால் கன்னித் தூய்மையுடன் எளிய பேச்சு, மெல்லிய சிரிப்பு. எல்லாமே மெளனத்தின் கனம் சுமந்து வருபவை.

அய்யா அருகில் 'சும்மா இரு'த்தல் போதுமானது. அது எல்லார்க்கும், எப்போதும் எளிதில் கிடைக்கக் கூடியது. இயல்பின் எளிமையில் அய்யா அவர்களின் அண்பு பெற்றது என் பெரும்பேறு, 'என்ன புண்ணியம் செய்தனை மனமே' - என்று இல்லாத மனதிடம் இருக்கும் மனம் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்கிறது.

முன்பும் பின்பும் இல்லாத ஒரு நடுநிகழ் வாழ்வில் நமக்குக் கிடைத்த நூனலூளி அய்யா அவர்கள் ...

விட்டு விடுதலையாகிக் கட்டற்றுப் பறத்தல், இடமற்ற எல்லையற்ற வெளியில் ...

அப்புறம் வெளி கடத்தல் ...

எல்லாம் வசமாகும் அய்யாவின் அன்பின் அரவணைப்பில் வருக, வாழ்வை வாழ வைக்க !

பொருளாடக்கம்

1.	இன்பமும் துண்பமும்	9
2.	ஆனந்தம்	15
3.	ஆனந்தம் என்பது அனுபவம் ?	23
4.	உடல் அனுபவம்	36
5.	ஆனந்தத்துக்கு அப்பால்	48
6.	சமாதி நிலை	62
7.	சகஜ சமாதி	69
8.	மனோ அனுபவங்களின் போக்கு	75
9.	அனுபவங்களிலிருந்து விடுதலை	84
10.	அனைத்தும் ஒன்றே	93
11.	யோகிகளின் அனுபவம்	100
12.	முழு முதல் உண்மை	111
13.	சிதானந்தம்	122
14.	சத் தரிசனம்	131

இன்பமும் துன்பமும்

இன்பத்தை நாடிச் செயல்படுவது நம்முடைய இயல்பாக இருக்கின்றது.

மனோவியல் வல் லுநர்களைக் கேட்டுப் பார்ப்போமாயின் அவர்களும் இதையே கூறுகிறார்கள். ஒவ்வொருவரும், தங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய, பாதுகாப்பு உணர்வுக்கு, முதல் முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றார்கள். பாதுகாப்பு உறுதிப்பட்ட நிலையில், இன்ப நுகர்ச்சியில்தான் ஒவ்வொருவருடைய கவனமும் செல்லுகிறது.

.... இப்படித்தான் உளவியலார் கூறுகின்றனர்.

பாதுகாப்பு உணர்வு என்பது கூட, நமது இன்ப வாழ்க்கையை உறுதி செய்யும் நோக்கமே ஆகும். இன்பமே ஏற்படாது, துன்பம் மட்டுமே ஏற்படும் சூழ்நிலையில், மரணத்தைக் கூட பலரும் விரும்பி விடுகின்றனர்.

ஆன்மீக நூலார், நம்முடைய இயற்கை அம்சமே ஆனந்த சொருபம் எனக் கூறுகின்றனர். நாம் இயல்பாகவே ஆனந்த நிலையில் படைக்கப்

பட்டுள்ளதால் மட்டுமே, நாம் இன்பத்தை நாடும் இயல்போடு இருக்கிறோம்.

..... இப்படித்தான் ஆன்மிக சாஸ்திரங்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

முல்லா நகருதீன் கதையைக் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். முல்லா நகருதீன் ஒருமுறை ஒரு நிறுவனத்தில் வேலை பார்த்து வந்தார். மாதக் கடைசியில் அவருக்கு நிறுவனத்தின் காசாளர் சம்பளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். வரிசையில் நின்ற மூல்லா, தனது முறை வரும் போது தனது சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். என்னிப் பார்த்தார். நூறு ரூபாய் அதிகமாக இருந்தது. சந்தேகங் கொண்டு, மீண்டும் ஒருமுறை எண்ணிப் பார்த்தார். உண்மையிலேயே நூறு ரூபாய் நோட்டு ஒன்று தவறுதலாக, அதீகமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. மூல்லா எதுவும் சொல்லாமல் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டார்.

அடுத்த மாதம் பிறந்தது. அடுத்த மாதம் சம்பளம் வாங்கும் தருணமும் வந்தது. மூல்லா நகருதீன் வரிசையில் நின்று, சம்பளம் வாங்குகிறார். உடனடியாக அதனை எண்ணிப்பார்த்தார். இந்த முறை நூறு ரூபாய் குறைந்திருந்தது.

ரூபாய் குறைகிறதென் காசாளரிடம் புகார் செய்தார்.

காசாளர் கேட்டார், “மூல்லா அவர்களே! கடந்த முறை நீங்கள் சம்பளம் வாங்கும் போது, தவறுதலாக மேலும் ஒரு நாறு ரூபாய் நோட்டு உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாக நினைவு. அப்போது மட்டும் நீங்கள் ஏன் புகார் செய்யவில்லை? ”

மூல்லா மிகவும் அடக்கத்தடன் பதில் சொன்னார். “நன்பா! தவறை எவர் செய்தாலும், முதல்முறை நான் மன்னித்து விடுவது வழக்கம். ஆனால் இரண்டாவது முறையும் தவறு செய்யும் போது, அப்படி மன்னிக்க மாட்டேன். நீ முதல் முறை தவறு செய்யும் போது நான் கண்டு கொள்ளவில்லை. இரண்டாவது முறையாக நீ தவறு செய்ததால், அதைக் கண்டிக்க வேண்டியது எனது கடமை”, இப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார்.

அடுத்த மாதமும் வந்தது. இந்தமுறை சம்பளம் போடும் போது காசாளர் வேண்டுமென்றே அதிகமாக நாறு ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை மூல்லாவின் சம்பளத்தோடு கொடுத்தார். இந்த முறை மூல்லா என்னதான் செய்கிறார் பார்ப்போம் என்று.

மூல்லா பணத்தை எண்ணிப்பார்த்து அதிகமாக நாறு ரூபாய் நோட்டு ஒன்று இருப்பதை உறுதி செய்து கொண்டார். எதுவும் பேசாமல் நடையைக் கட்ட ஆரம்பித்தார்.

காசாளர் கூப்பிட்டுக் கேட்டார், “எதுவுமே சொல்லவில்லையே?” என்று.

மூல்லா அமைதியாகக் கூறினார். “சொல்லிப் பார்த்தும் கேட்காதவர்களை நான் கண்டு கொள்வதில்லை”, என்று கூறி விட்டுப் போய் விட்டார்.

அந்தக் காசாளரும் அவரை விடுவதாக இல்லை. அடுத்த மாதம் சம்பளம் போடும் போது நூறு ரூபாய் குறைந்துக் கொடுத்தார்.

மூல்லாவும் பணம் குறைந்ததும் புகார் செய்தார். “தவறு செய்தவர்களைக் கண்டு கொள்வதில்லை என்று கூறி விட்டு, இப்போது புகார் செய்கிறீர்களோ?” என்று காசாளர் கேட்டார்.

மூல்லாவும் அசராமல் பதிலளித்தார். “ஓருவர் அறியாமல் தவறு செய்தால் மன்னித்து விடலாம். ஆனால் அறிந்தே தவறு செய்யும் போது, எப்படி மன்னிப்பது?”

இப்படி, தான் விரும்பியவாறு நடந்தால் அமைதி காப்பதும், தான் விரும்பாதது நடந்தால் அதை எதிர்த்துப் போராடுவதும், நம் அனைவருடைய இயல்பு. நம் மனதின் இயல்பு.

ஆனந்தம் என்பது, நம் அனைவரது ஆதார நிலையின் இயல்பு. இறைவனே சக்சிதானந்த சொருபன் என்று கூறப்படுகிறான். இறைவனுடைய இயல்பு சத்து + சித்து + ஆனந்தம் என்று கூறப்படுகிறது.

ஆனந்தம் என்பது, இன்பங்களின் உயர்நிலையாகவே கருதப்படுகிறது. இன்பம் என்பது, துன்பத்தின் எதிர்நிலையாகக் கருதப்படுகிறது. இன்பமும் துன்பமும், மாறி மாறி வரும் என்று கைப்படுகிறது. இன்பத்துக்கு எதிராகத் துன்பமும், துன்பத்துக்கு எதிராக இன்பமும் பேசப்படுகிறது.

ஆனால் ஆனந்தம் என்பது, இப்படி எதிர்நிலை இல்லாத இன்பமாகக் கருதப்படுகிறது.

ஆன்மீக முயற்சி செய்பவர்களில் பலர், ஆனந்தப் பரவச நிலைகளை அனுபவித்து வந்திருக்கின்றனர். ஆன்மீக சாதனைகளின் போது, இத்தகைய ஆனந்த அனுபவங்கள், மிகவும் சர்வ சாதாரணமாக ஏற்பட்டு விடும்.

ஆன்மீக உலகில், எத்தனையோ விதமான அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. சராசரி மனிதர்களால் அடைய முடியாத அனுபவங்கள் அவை.

இத்தகைய அனுபவங்கள்தாம், ஒரு ஆன்ம சாதகனையும், சராசரி மனிதனையும் பிரித்துக் காட்டுகிறது. சராசரி மனிதனுடைய அனுபவங்கள் வேறு; ஆன்மீக அனுபவங்கள் வேறு.

“தீயான முயற்சிகளில் நாம் ஈடுபடும் போது, இத்தகைய ஆனந்த அனுபவங்களும், பரவச நிலைகளும் ஏற்படுவதுண்டு. நாம் அவற்றில் தேங்கி விடக் கூடாது.

இந்த அனுபவங்கள் எவருக்கு ஏற்படுகின்றன, என்று கேட்டு, நாம் அதையும் கடந்து சென்று விட வேண்டும்."

..... இப்படிக் கூறுகிறார் ரமண மகரிஷி.

ஆனந்த அனுபவங்களுக்கு ஆசைப்பட்டுத் தானே, ஆன்மீகத்துக்கே வந்திருக்கிறோம். அதையும் விட்டு விட வேண்டுமா?

ஆனந்தத்தை விட்டு விட்டால், பிறகு நமக்கு என்னதான் கிடைக்கும்?

அதற்குப் பிறகு பேரானந்தப் பெருநிலை ஏதாவது கிடைக்குமா?

நம் முடைய கேள் விகள் இப்படித் தான் அமைந்துள்ளது.

ஆனந்தம்

ஆன்மிகத்தைப் பொருத்த அளவில், இந்த ஆனந்தம்... இன்பம் என்னும் வார்த்தைகள்தாம், உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றன; குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றன.

ஆன்மீகத்தில் ஏதாவது ஒரு வார்த்தை, மீண்டும் மீண்டும் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்திப் பார்க்க வேண்டுமென்றால், அது ஆனந்தம் என்னும் இந்த வார்த்தைதான்.

இராம கிருஷ்ண பரமஹம் சர் தனது உபதேசங்களில் பெரும்பாலும் ஆன்மீக சாதனைகளின் போது ஏற்படும் அஷ்டமா சித்துக்கள் போன்றவற்றை, பல இடங்களிலும் பழித்துக் கூறியிருப்பதைப் பார்த்திருக்கலாம்.

ஆனாலும், அவர் தனக்கு எற்பட்ட ஆனந்த அனுபவங்களை உயர்வாகக் கூறியிருப்பதை, அவருடைய உபதேசங்களில் நம்மால் பார்க்க முடியும்.

ஆனந்த அனுபவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காத, ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஓவேஷா ரஜனீஷ் போன்றவர்களும் கூட, சில சந்தர்ப்பங்களில், தங்களுக்கு

ஏற்பட்ட ஆனந்த அனுபவங்களையும், வித்தியாசமான அனுபவங்களையும் சிறப்பித்து கூறியிருக்கின்றனர்.

இதனால், ஆன்மீகத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரும், அவர்களுக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களைக் கொண்டே, அனந்தறியப்படுகின்றனர்.

அதேதமான ஆனந்த அனுபவங்களையும், விசேடமான அனுபவங்களையும் உடையவர்கள், ஆன்மீகத்தில் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

துன் பங்களிலும், துயரங்களிலும் வாடிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு, ஆன்மீக சாதகர்கள் அடையும் பேரானந்த நிலைகளின் மீது, ஆசை ஏற்படுவதில் வியப்பு இல்லை. அதை எதிர்பார்த்தே ஆன்ம சாதகர்கள் பலரும், ஆன்மீகத்துக்குள்ளேயே அடியெடுத்து வைத்துள்ளார்கள்.

இறைவனுடைய அம்சமாக ஆனந்தம் என்பது கூறப்படுகிறது. அது சம்பந்தமாக சமஸ்கிருத பண்டிதர்களிடம் கேட்கும் போது, ஆனந்தம் என்னும் வார்த்தை, ஆனந்தானுபவம் என்னும், அனுபவத்தைக் குறிப்பிடவில்லை என்று கூறுகின்றனர்.

ஆனந்தம் என்பது, அனந்தம் என்னும் பொருளிலேயே கூறப்படுவதாகத் தெரிவிக்கின்றனர். அனந்தம் என்பது முடிவற்ற, நிரந்தரமான தன்மையைக் குறிக்கிறது. அந்தப் பொருளில்தான், சச்சிதானந்தம் என இறைவனுடைய தன்மை குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஆனால், நாம் ஆனந்தம் என்பதை, அனந்தம் என்று எடுத்துக் கொள்ளுவதில்லை. ஆனந்தம் என்னும் போதுதான், அதற்கும் நமக்கும் ஏதோ தொடர்புள்ளது போல் தோன்றுகின்றது. ஆகவே அதனை, அனந்தம் என எடுத்துக் கொள்ளுவது, நமக்கு, எந்த வகையிலும் திருப்தியளிக்கவில்லை.

ஒரு சராசரி மனிதனை எடுத்துக் கொண்டால், அவன் துன்பங்களிலிருந்து நிரந்தரமான ஒரு தீர்வைக் கேட்டுத்தான் ஆன்மிகத்துக்குள் பிரவேசிக்கிறான். அவனுடைய எதிர்பார்ப்பை நிறைவு செய்வதுபோல், ஆனந்தமான அனுபவங்கள் பல, அவனுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

இப்படி, எங்கு திரும் பினாலும், ஆனந்த உணர்வுகளுக்கு, வரவேற்பு அதிகமாக உள்ளது. ஆனந்தமான உணர்வுகளின் போது, ஒருவருடைய பிரச்சினைகள் அனைத்தும் தீர்வடைந்தது போன்ற நிம்மதி ஏற்பட்டு விடுகிறது. உடல் ஆரோக்கியம் சீரடைகின்றது. ஒருவருடைய தீய இயல்புகள் மாறி, நல்ல இயல்புகள் வெளிப்பட ஆரம்பிக்கின்றன. எந்த வகையில் எடுத்துக் கொண்டாலுங்கூட, ஆனந்த அனுபவங்களில் குறை எதனையும் காண முடியாத தன்மையிலேயே உள்ளது. சாதாரணமான உடலியல் இன்பங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அது துன்பம் தருவதை நாம் கண் கூடாகப் பார்க்கிறோம்.

சர்க்கரை வியாதி உள்ள ஒருவர், இனிப்பு சாப்பிடுவது இன்பமானது என்று, அதில் ஆர்வம் காட்டினால் என்ன ஆகும்?

ஆனால், ஆன்மீக அனுபவங்கள் அப்படிக் கிடையாது. அது ஒருவரை உயிர்த்துடிப்புள்ளவராக்கு கிறது. ஒருவருடைய நடையுடை பாவனைகளைச் சீரமைக்கிறது. நோயற்ற மனதை சீரமைக்கிறது. உடல் ஆரோக்கியம் கூட சீரமைந்திடும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. சமுதாயத்துக்கே உதவிகரமாக அமைந்திருக்கிறது. ஒருவரோடு ஒருவர் நல்லுறவோடு வாழ்ந்திடுவதற்குக் கூட, நமது ஆனந்த அனுபவங்கள் உதவி செய்கின்றன.

நம்மிடம் உள்ள, தீய பழக்கவழக்கங்களிலிருந்து விடுபடுவது சற்றுக் கடினமானது. ஆனால் ஆன்மீகத்து ஆனந்த உணர்வுகள், அதற்கும் உதவி புரிகின்றன. தீய பழக்கவழக்கங்களிலிருந்து விடுபடுவது, மிகவும் எளிதாகி விடுகின்றது.

எத்தனையோ நபர்களை நாம், கண் கூடாகப் பார்க்கிறோம். தவறான பழக்கவழக்கங்களுடன், குற்றங்கள் பலவற்றைப் புரிந்திடும் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் சில தியான அமைப்புகளுக்குச் சென்று தொடர்ந்து ஆன்மிகப் பயிற்சிகளை மேற்கொண்டு ஆனந்தமான அனுபவங்கள் பலவற்றை அடையும் போது,

அவர்கள் தலை கீழாக மாறி விடுவார்கள். குற்றவாளியாகக் கருதப்பட்டவன், புத்தனாக மாறி விடுவான். நல்ல பழக் கங் களுக்கும், நல்ல இயல்புகளுக்கும் சொந்தக்காரராகி விடுவான். இப்படிப் பட்டவர்களையெல் லாம் நாம் கண் கூடாகப் பார்க்கிறோம்.

அரவிந்தர், தீவிரவாதியாகச் செயல்பட்டு, தண்டனை பெற்று, சிறைக்குள் போனார். அவருடைய ஆன்மீக முயற்சிகள் காரணமாக, அவர் மகானாக வெளியே வந்தார்.

உடலியல் இன் பங் கள், எத் தனையோ பிரச்சினைகளுக்கும், சண்டை சச்சரவுகளுக்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளன. ஆனால், ஆன்மீக உலகில் உள்ள ஆனந்த அனுபவங்கள், நமது சண்டை சச்சரவுகளையெல்லாம் தீர்த்து வைத்து, சமாதானமாக வாழ்ந்திட உதவி புரிகின்றன.

இப்படி, ஆன்மீக உலகத்து அனுபவங்கள் யாவும், ஆன்மீக உலகத்தை ஆட்சி செய்து வருகின்றன. ஒவ்வொரு சந்நியாசியும் கூட, தன் பெயரோடு ‘ஆனந்தர்’ என்னும் விகுதியை இணைப்பதில், ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர்.

ஞானிகளுடைய கூற்றுக்களில், ஒருவருக்கொருவர் முரண்படுவதை பல இடங்களிலும் சுட்டிக் காட்டி வருகிறேன்.

ஞானிகள் அடைந்த விடுதலை அம்சத்தில், ஒருவருக்கொருவர் வித்தியாசம் கிடையாது. அனைவரும் ஒரே இடத்தில்தான் இருக்கின்றனர்.

அந்த இடத்தை அடைவதற்கு, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான அனுகுமுறையில் வந்த காரணமாகவும், அதனுடைய நடைமுறை உண்மைகளை ஒவ்வொருவரும், அவரவர் பாணியில் புரிந்து கொண்ட காரணத்தினாலும்,

அதனை மற்றவர்களுக்கு விளக்கிக் காட்டும் பாணியும் வித்தியாசப்படுகிறது.

சிலர், சில மகான்களை, மேடையேற்றி வைத்து விடுவதால், அவர்களுடைய கருத்துக்களை, ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ள அஞ்சி விடுகின்றனர்.

பெரியவர்கள் அனைவருக்கும் சம அந்தஸ்து கொடுப்பதும், அவர்களுடைய கருத்துக்களின் யதாத்த உண்மையை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வதற்கு தயக்கம் காட்டாமலிருப்பதும், 'அவர்கள் எங்கே, நான் எங்கே', என்று தன் னைத் தரந் தாழ் த் தீக் கொள்ளாதிருப்பதும், மிகவும் முக்கியத் துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது.

திறந்த மனதுடன் ஆய்வு செய்பவர்களுக்கு மட்டுமே, நமது அனுகுமுறை பொருந்தும். மற்றவர்களைப் பொருத்தவரை, அவர்கள் நம்மையும், நமது

அனுகுமுறையையும் மொத்தமாகப் புரக்கணித்து விட்டு, அவர்களுக்குப் பிடித்தமான வழியில் சென்றிடுவதுதான் சரி.

ரமண மகரிஷி, ஆனந்த அனுபவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல், அந்த அனுபவம், எவருக்கு ஏற்படுகிறது என்று கேட்டு,

அதனைக் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

ஆனால் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருடைய வாழ்க்கை உபதேசங்களைப் பார்க்கும் போது, அவர் ஆனந்த அனுபவங்களைப் போற்றிக் கொண்டாடுகிறார்.

இவர்கள் இருவருடைய நிலைப்பாட்டில், நாம் எதனை எடுத்துக் கொள்வது?

ஆன்ம சாதகர்கள் பலரும், இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருடைய அனுகுமுயையையே விரும்புகின்றனர்.

ஆன்மீகம் என்றால், அங்கு ஆனந்த அனுபவங்கள் கிடைக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது என்ன ஆன்மீகம்? இதுதான் பெரும்பாலோருடைய அனுகுமுறை. ரமணர், எடுத்ததற்கெல்லாம் “நான் யார்?” என்ற கேள்வியைக் கேட்டு, ஆன்ம சாதகர்களைப் பயமுறுத்தி விடுகிறார்.

எந்த பக்தர் எந்த சந்தேகத்தை எழுப்பினாலும்,

“இந்த சந்தேகம், எவருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது என்று பார்” என,

கேள்வி கேட்டவரிடமே, அவர் கேள்வியைத் திருப்பி விடுகிறார்.

அதனால், பக்தர்கள் பெரும்பாலும் அவரிடம் கேள்வி கேட்பதற்கே தயங்கி விடுகிறார்கள். அப்படிக் கேள்வி கேட்பவர்களுங் கூட, ரமணரிடம் ஒரு நிபந்தனையையும் சேர்த்துப் போட்டுக் கொண்டே, கேள்வியையும் கேட்கிறார்கள்.

“எவருக்கு இந்த சந்தேகம்? கேள்வி கேட்பது யார்? நான் யார்?” என்ற பிரம்மாஸ்திரத்தை உபயோகிக்கக் கூடாது என்ற நிபந்தனையைப் போட்டுக் கொண்டே தங்களுடைய சந்தேகங்களைக் கேட்கிறார்கள்.

ஆனால், ஆனந்தம் என்னும் அம்சத்தைப் பொருத்த அளவில், ரமண மகரிஷியின் அணுகுமுறைதான் யதார்த்தமாகவும், சரியாகவும் உள்ளது.

ஆனந்தம் என்பது அனுபவம் ?

அனுபவங்கள் அனைத்தும் விளைவுகளே. ஏதோ சில காரணங்களால் ஏற்படும் தற்காலிகமான விளைவுகளே அனுபவங்களாகும். அனுபவங்கள் என்பதை முழுமுதல் உண்மை அல்ல. அவை அனைத்தும், தற்காலிகமாக வந்து செல்லக் கூடியவையே.

ஆனால், நமது அனுகுழுமறைகள் அனைத்தும், உண்மையைப் புறக்கணிப்பதாகவே அமைந்து விட்டன. அனுபவங்கள் தாம் முக்கியத்துவம் உடையவையாக நமக்குத் தெரிகின்றன.

ஆகவே மெய்ப்பொருளைக் கூட, அனுபவங்களின் வரிசையில் நாம் தேடி விடுகிறோம். அதை, அனுபவம், மெய்ப்பொருள் அனுபவம், ஆத் மானுபவம், ஆனந்தானுபவம் என்று, அனைத்தையும் அனுபவம் என்னும் வரிசையில், அடுக்கி வைத்து விடுகிறோம்.

ஒருமுறை அதிகமாகக் காற்றுடித்ததால், மூல்லா நசருதீன் வீட்டு மொட்டை மாடியில், ஒரு கூடை மணல் சேர்ந்து விட்டது.

மூல்லா, அந்த ஒரு கூடை மணலையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து, தெருவில் குவித்து வைத்து விட்டார்.

மணல் குவியல், தெருவில் போவோர், வருவோர்களுக்கெல்லாம் இடையூறாக இருந்தது. பக்கத்து வீட்டினரெல்லாம் அவரைக் குற்றம் சாட்டினார்கள்.

மூல்லா ஒரு மண்வெட்டியைக் கொண்டு வந்து, அந்த மணல் குவியல் பக்கம் ஒரு குழியை வெட்டினார்.

“மூல்லா அவர்களே! என்ன செய்கிறீர்கள்?” எல்லோரும் கேட்டார்கள்.

“அந்த மணல் குவியலைப் போட்டு முடிவுதற்காக குழிவெட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்தக் குழிக்குள் மணல் குவியலைப் போட்டு விடுவேன்!”

“சரி, குழி வெட்டியதால் புதியதாக ஒரு, மணல் குவியல் வந்து விடுமே?”

“அதைப் போட இன்னுமொரு குழி வெட்டி விடுவேன்!”

இப்படி அனுபவங்களின் வாயிலாக அனைத்தையும் சாதித்து விட முடியும் என்று முடிவு கட்டி விடுகிறோம்.

நாம், ஒருவருக் கொருவர் எடுத்துக் கூறும் வகைக்காக மட்டுமே,

‘நான் அனுபவிக்கிறேன்’, என்று கூறுகிறோம்.

உண்மையில், அப்படி ஒரு நிலையே கிடையாது.

‘நான்’ என்றும் எதுவும் கிடையாது; ‘அனுபவம்’ என்றும் எதுவும் கிடையாது. ஆனால் அப்படி இருப்பதாக, நமக்குத் தோன்றுகின்றது.

‘நான்’ என்ற ஓர் அம்சம் நிரந்தரமாக இருப்பது போலவும்,

அந்த நான் என்னும் அம்சத்துக்கு,

பற்பல அனுபவங்கள் ஒவ்வொன்றாக வந்து வந்து செல்வது போலவும்,

நாம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

அப்படி ஒரு நிலை கிடையாது. அது உண்மை கிடையாது.

‘நான்’ என்று, தனியான நிலையில் எதுவும் கிடையாது. தற்காலிகமாகக் கூட ‘நான்’ என்று எதுவும் கிடையாது. ஆனால், ‘நான்’ என்று ஏதோவொன்று நிரந்தரமாக நம்மிடம் இருப்பதுபோல்,

நிதர்சனமாகவே நமக்குத் தோன்றுகிறது.

அதுபோல், நான் என்னும் அம்சம் கலக்காத நிலையில், ‘அனுபவம்’ என்றும், எதுவும் கிடையாது. அனுபவங்களில், எவ்வளவு உயர்வான அனுபவமாயினும்

சரி, மிகவும் தாழ்ந்த அனுபவமாயினும் சரி, நான் என்னும் அம்சம் கலக்காத நிலையில்,

தனித்த அம்சமாக,

‘அனுபவம்’ என்று எதுவுமே கிடையாது.

ஓவ்வொரு அனுபவமும்,

அது சிறியதாயினும் சரி,

பெரியதாயினும் சரி,

.... ஓவ்வொரு அனுபவமும், இரண்டு தன்மைகளோடு அமைந்திருக்கின்றன.

ஓவ்வொரு அனுபவமும்,

‘அனுபவிப்பவன் அனுபவம்’ என்னும் இரண்டு தன்மைகளோடு அமைந்திருக்கின்றது.

இப்படி,

இரண்டு பகுதிகள் இல்லாத தன்மையில், எந்த விதமான அனுபவங்களும் கிடையாது.

ஆனால் நாம் நினைக்கிறோம்:

நமக்கு கோபம் ஏற்படுகிறது;

நமக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது;

நமக்கு துக்கம் ஏற்படுகிறது, என்று.

‘அனுபவிப்பவன் அனுபவம்’ என்னும் இரண்டு பகுதிகளில், எதுவும் முதன்மையானதன்று. அந்த இரண்டு பகுதிகளில், ஒன்று காண்பானாகவும், மற்றொன்று காணப்படும் பொருளாகவும் உள்ளதன்று. ஒன்று subject ஆகவும், மற்றொன்று object ஆகவும் உள்ளதன்று.

அது, அனுபவிப்பவனும், அனுபவமும் சேர்ந்த கலவை அன்று. அப்படி ஒரு பிரிவு உண்மையில் கிடையாது. அப்படி இருப்பதாகத் தோன்றுவது,

வெறும் தோற்றும் மட்டுமே.

உண்மையில், இரண்டு தன்மையில்லாத ஓர் அனுபவம் மட்டுமே அங்குள்ளது.

ஆனால், இரண்டு தன்மையோடு இருப்பதாக நமக்குத் தோன்றுவது பொய்யல்ல. அதுவும் ஒரு நடைமுறை உண்மையே.

எல்லா அனுபவங்களும், “எனக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள்” என்ற நிலையிலேயே, அறியப்படுகின்றன.

நமக்கு ஏற்படும் கணவு, எப்படி ஏற்படுகிறது என்பது நமக்குத் தெரியும்.

பகலில் நாம் விழித்திருக்கும் போது, நமக்குப் பலவிதமான நினைவுகள் ஏற்படுகின்றன. அதே போன்ற நினைவுகள், தூக்கத்தின் போதும் நமக்கு சில வேளைகளில் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. அப்படி, தூக்கத்தில்

ஏற் படும் நினைவுகளே, கனவுகளாகத் தோற்றுமளிக்கின்றன.

கனவின்போது நாம் தூக்கத்தில் இருக்கிறோம். நம்மைச் சுற்றி நடப்பது எதுவும், நமக்குத் தெரியாது. அப்படி நாம் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் போது, நாம் வெளிநாட்டில் உள்ள, ஏதோ ஓர் இடத்தில், படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், நாம் நமது சொந்த நாட்டில், சொந்த வீட்டில் இருப்பதுபோல், கனவு கண்டு கொண்டிருக்கலாம்.

தூக்கத்தின் போது ஏற்படும் நினைவுகள், எவற்றையெல்லாம் காட்டுகின்றனவோ, அவற்றை மட்டுமே, நாம் அறிந்து கொள்கிறோம். அந்த நினைவுகள் அனைத்தும், கனவுச் சம்பவங்களாக வடிவெடுத்து விடுகின்றன. உண்மையில், தூக்கத்தின் போது, நாம் எங்கேயும் போயிருக்கவில்லை; எந்தச் செயல்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. உண்மையான அனுபவங்களோ, நிகழ்வுகளோ நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கவில்லை.

ஆனால், அவை அத்தனையும் ஏற்பட்டது போல், நமது நினைவுகளே நமக்குக் காட்டுகின்றன. நமது கனவில் ஏற்படும், அத்தனை சம்பவங்களும், நாம் கனவில் சந்திக்கும் அத்தனை நபர்களும், நமக்கு ஏற்படும் அத்தனை அனுபவங்களும், நமது நினைவு மட்டுமே. அவை அனைத்தும், நமது நினைவினால் மட்டுமே ஏற்படுத்தப்படுகின்றன.

கனவின்போதும், நம்மை, ‘நான்’ என்று கண்டு கொள்ளுகிறோம். கனவின்போதும், ‘எனது இன்பம்’, ‘எனது பயம்’ என்று சொல்லக் கூடிய வகையில், நமக்கு அனுபவம் ஏற்படுகிறது. அங்கேயும், ‘காண்பவன் காணப்படும் பொருள்’ என்ற அம்சமுள்ள அனுபவம் உள்ளது.

கனவற்று நாம் தூங்கும் போது, அங்கு நமக்கு, நினைவுகள் எவையும் கிடையாது. அந்நிலையில், நமக்கு அனுபவமும் கிடையாது; அனுபவிப்பவனும் கிடையாது. நினைவுகள் ஏற்படும் போதுதான், ‘அனுபவிப்பவன் என்னும் நான்’ என்பதும் உள்ளது; அனுபவமும் உள்ளது.

நனவு நிலையிலுள்ள, நமது அனுபவங்கள், எப்படி உள்ளன?

பகலில் நாம் விழித்திருக்கும்போது, நம்மைச் சுற்றி எத் தனையோ சம்பவங்கள் யதார்த்தமாகவும், உண்மையாகவும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நம்மைச் சுற்றி, எத்தனையோ சம்பவங்கள், எத்தனையோ நிகழ்வுகள், நடந்து கொண்டிருந்தாலும்,

நாம் ஒரே நேரத்தில், அனைத்தையும் அறிந்து கொள்வது சாத்தியமன்று. ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதை அறியும் தன்மை, நமது மனதுக்குக் கிடையாது. நமது மனம் எதில் பொருந்தியிருந்து, எதனை

அறிகிறதோ, அதனை மட்டுமே நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியும். நமது நினைவு, எதனோடு பொருந்தியிருந்து, எதனை அடையாளம் கண்டு கொள்கிறதோ, அதனை மட்டுமே நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

ஒரே நேரத்தில் பல பணிகளில் ஈடுபடும் அஷ்டாவதானி, தசாவதானி கூட, இதற்கு விதிவிலக்கு கிடையாது. அவர்களால் கூட, ஒரே நேரத்தில் ஒன்றை மட்டுமே, அறிந்து கொள்ள முடியும். அவர்களாலுங் கூட, ஒரே நேரத்தில் பலவற்றை அறிய முடியாது.

அவர்கள் மிக விரைந்து, ஒவ்வொன்றாக மாறி மாறி, அறிந்து கொள்ளும் வல்லமையை மட்டுமே, வளர்த்துக் கொண்டுள்ளார்கள். ஆகவே அவர்களும் ஒரே நேரத்தில், ஒன்றை மட்டுமே அறிகிறார்கள்.

இதனால்,

அது, கனவாயினும் சரி, அல்லது நனவாயினும் சரி,

நம் மனது, எதைக் காட்டுகிறதோ,

அதை மட்டுமே நம்மால் அறியமுடியும்.

ஆகவே, நமது அனுபவங்கள் யாவும், நமது மனதின் அம்சமே. நாம் எதை அனுபவித்தாலும், அதனை நமது மனதின் அம்சமாக்கியே, அனுபவிக்கிறோம்.

நம் மனோ இயக்கம் என்பதும், நமது நினைவுகளின் இயக்கமாகவே அமைந்துள்ளது. நமது நினைவுகள் அனைத்தும், தற்காலிகமாக வந்து செல்லக் கூடியவைகளே. தற்காலிகமாக வந்து செல்லக்கூடிய நினைவுகளால் ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் அனைத்தும், தற்காலிகமானவைகளே.

ஆகவே, அனுபவங்கள் அனைத்தும், தோன்றி மறையக் கூடியவைகளே. எந்த அனுபவத்திலும், நாம் நிரந்தரத் தன்மையை எதிர்பார்த்திட முடியாது.

அப்படித் தோன்றி மறையும் அனுபவங்கள்தாம், “அனுபவிப்பவன் அனுபவம்” என்னும் இரட்டைத் தன்மையுடன் அமைந்திருக்கிறது.

ஒவ்வொரு அனுபவமும், மனோ அனுபவமாக இருப்பதால்தான், இத்தகைய இரட்டைத் தன்மையுடன் காட்சியளிக்கிறது.

ஒரு நாணயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்கு இரண்டு பக்கங்கள் உள்ளன. அதனால் அது இரண்டு நாணயங்களாகி விடாது. ஒரே நாணயத்தின் இரு வகைத் தோற்றுங்களே அவை.

ஆனாலுங்கூட, அனுபவிப்பவன் வேறு, அனுபவம் வேறு என்ற, ஒரு மயக்கம், ஒவ்வொருவருக்கும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

அனுபவிப்பவன் என்பவன் நிரந்தரமாக இருப்பது போலவும்,

அந்த அனுபவிப்பவனுக்கு,

அனுபவங்கள் யாவும், ஒன்றன் பின் ஒன்றாக, வந்து கொண்டிருப்பது போலவும்,

.... நாம் எண்ணிவிடுகிறோம்.

இதனால், நம்மையறியாமலேயே, நாம் சில அனுபவங்களை ஆதரிக்கவும், சில அனுபவங்களை வெளியேற்றவும் தலைப்பட்டு விடுகிறோம்.

இன்பமான அனுபவங்கள், நமக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன. துன்பமான அனுபவங்கள், நமக்கு வருத்தமளிக்கின்றன.

ஆகவே, இன்பமான அனுபவங்களை, நீட்டித்துக் கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுகிறோம். துன்பமான அனுபவங்களை, அப்புறப்படுத் துவதில் தீவிரம் காட்டுகிறோம்.

இவற்றையெல்லாம் செய்வது யார்?

இவற்றையெல்லாம், நமது மனதினுள், செய்வது எது?

அனுபவிப் பவன் என் னும் பகுதிதான் இவற்றையெல்லாம் செய்யும் பொறுப்பை எடுத்துக்

கொள்கிறது. அப்படி ஒரு பொறுப்பை, அது எடுத்துக் கொள்வதால், அந்தப்பகுதி பலம் பெற்று விடுகிறது. அப்படி அது, எந்தப் பொறுப்பையும் எடுக்காத நிலையில், அந்தப் பகுதியும், அனுபவத்தின் ஒரு பகுதியே.

மனோ அனுபவங்கள் அனைத்தும், வந்து வந்து மறையும் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு,

அனுபவிப்பவன் என்ற அம்சமும், வந்து வந்து மறைந்திடும் ஓர் அம்சமே.

சாலையின் ஓரத் தில் பலரும் அசுத் தம் செய்திருந்தனர். அந்த அசுத்தங்களுக்கும் மத்தியில் சில இடங்களில், சில புற்கள் வளர்ந்திருந்தன.

வாடிய வயிற்றையுடைய ஒருவன், சாப்பிட எதுவும் கிடைக்காமல், அந்தப் புற்களையே பறித்து, உணவாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவனைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டார் ஒரு செல்வந்தர். அவர் தனது படகு போன்ற காரை நிறுத்தி விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்து, அவரிடம் கேட்டார்.

“இவ்வளவு அசுத்தங்களையும் பொருட்படுத்தாமல், இந்தப் புற்களைப் பிடிக்கிச் சாப்பிடுகிறாயே, நீ என்னுடன் வருகிறாயா ?”

அவனும் சம்மதம் தெரிவிக்கவே, அவர் அவனைக் காரின் பின் பகுதியில் ஏற்றிக் கொண்டு, தனது மாளிகைக்கு வந்தார்.

அவரது மாளிகையின் முன் பு, நன் கு பராமரிக்கப்பட்ட தோட்டமும், புல்வெளியும் இருந்தது.

“இந்த இடம் மிகவும் சுகாதரமானது. எந்த இடத்திலும், எவரும் அசுத்தம் செய்திருக்க மாட்டார்கள். இரண்டு நாட்களாகத் தோட்டக்காரன் வரவில்லை. புங்கள் தேவைக்கு அதிகமாக வளர்ந்து விட்டன. நீ தாராளமாக உனக்குத் தேவையான புங்களைப் பறித்துச் சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம்!”

.... அவர் மிகத் தாராளமாக அவனுக்கு அனுமதி கொடுத்தார்.

“நான்” இல்லாத நிலை என்று ஒன்று கிடையாது. அப்படிக் கொடுக்கப்படும் வாக்குறுதிகள் எல்லாம் போலியானவை; பொய்யானவை.

‘நான்’ எனும் உணர்வுகள் யாவும்,

நினைவுகளோடு வந்து, நினைவுகளோடு மறைந்து விடுகின்றன.

ஆனால் நாம், நமது அனுபவத்தைச் சீரமைக்கும் பொறுப்பை ஏற்கும் போதுதான், அனுபவிப்பவன் என்ற இந்த ‘நபர்த்தன்மை’ பலம் பெற ஆரம்பிக்கின்றது.

இப்போதுதான்

அனுபவிப்பவன் வேறு, அனுபவம் வேறு என்ற நிலைமை, உறுதி செய்யப்படுகிறது.

இப் போதுதான், இருமைத் தன் மை, உறுதி செய்யப்படுகிறது.

இந்த இருமைத் தன்மைதான், உண்மையிலேயே இருமைத் தன்மையாகும்.

உடல் அனுபவம்

அத்வைதம், துவைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என்று எத்தனையோ தத்துவங்கள் உள்ளன.

இறைவன், ஆன்மா, பிரம்மம் என்று எத்தனையோ தத்துவங்கள் உள்ளன. அவை சம்பந்தமாகப் பேசப்படும், ஒருமைத் தன்மை மற்றும் இருமைத் தன்மை சார்ந்த கருத்துக்கள் யாவும், நம்மை எங்கேயோ திசை திருப்பிக் கொண்டு செல்லக் கூடியவை;

யதார்த்த வாழ்வுக்கு, அவை அனைத்தும், எந்த சம்பந்தமும் இல்லாதவை.

அவற்றின் மூலமாக, நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மைகள் எவையேனும், இருக்கும் பட்சத்தில்,

.... அது இந்த “காண்பான் காணப்படும் பொருள்” சம்பந்தமான அமைப்பு மட்டுமே.

இந்த இருமைத் தன்மை, முக்கியத்துவத்தை இழக்கும் பட்சத்தில்,

அந்நிலையில்தான்,

“அத்வைதம்”

.... “இரண்டற்ற தன்மை”, செயல்படுகின்றது. இது சம்பந்தமாக, இன்னும் சில விபரங்களை, இந்நாலின் பிற்பகுதியில் பார்க்கவிருக்கிறோம்.

தற்போது,

மீண் டும் ஆனந் தம் என் னும், அனுபவம் சம்பந்தப்பட்ட விபரங்களுக்கு வருவோம்.

ஆன்மீக சாதகர்களில் சிலர், சில வித்தியாசமான அனுபவங்களை எதிர் கொள்கின்றனர்.

பொதிக உண்மைகளுடன் அமைந்திருக்கும், நமது உடலினுள் இருக்கும் நுண் உடல் சூட்சும் சரீரம், சிலருக்கு சில வேளைகளில், ஸ்தூலமான உடலை விட்டு, வெளியே வந்து விடுகின்றது.

அந்த சூட்சும் உடலாக அவர்கள், தங்களது ஸ்தூல உடலை விட்டு வெளியே வரும் போது,

தங்களது ஸ்தூல உடலை, வேறு ஒருவரது உடலைப் பார்ப்பதைப் போன்று, பார்க்க முடிகிறது. அவர்களால், தாங்கள் சூட்சும் உடலில் இருப்பதையும், புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஆனால், உடல் உணர்வுகள் எவ்வயும் இல்லாத நிலையில், அவர்களால் இன்ப, துன்ப அனுபவங்கள்

எவற்றையும் அனுபவிக்க முடிவதில்லை. அவர்களாது சூட்சம உடல், மீண்டும் ஸ்தூல உடலுடன் இணைந்த பிறகுதான், அவர்களால் மீண்டும், இன்ப துன்ப உணர்வுகளை அறிய முடிகிறது.

நமது உணர்வுகளுக்கு, நம்முடைய மன இயக்கம், ஒரு முக்கியமான காரணியாக இருந்தாலுங் கூட, நமது உடலில் உள்ள நரம்பு மண்டலங்களில் ஏற்படும், இரசாயன மாற்றங்கள்தான்,

உண்மையில்,

இன்ப துன்ப உணர்வுகளாக உணர்ந்தறியப் படுகின்றன.

ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களின் போது, எத்தனையோ விதமான பரவச நிலைகள், ஆன்மசாதகர்களுக்கு ஏற்படுவதுண்டு.

ஆனால் அது எவ்வளவு உயர்வான பரவச நிலையாக இருந்தாலும் சரி,

அதனை வெறும் சூட்சம உடலால் அனுபவித்து அறியமுடியாது.

பெளதிக உடலில் ஏற்படும், ரசாயன மாற்றங்களின் துணையுடனேயே, அவற்றை உணர்ந்து அறிய முடியும்.

ஸ்தூல உடலின் உதவியின்றி, பரவச நிலைகள் ஏற்படும் சாத்தியமே கிடையாது.

உடல் சம்பந்தமான இன்பங்களின் மீது ஆசை கொண்டு, சில ஆவி உடல்கள், வேறு நபர்களின் உடலில் புகுந்து விடுவதாகக் கூடக் கூறுவதுண்டு. அது நமக்குத் தேவையில்லாத ஒன்றாக இருந்தாலும், தொடர்புள்ள செய்தியாக மட்டும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதுள்ளது.

சூத்சம் உடலிலிருந்து பார்ப்பது என்பது, ஒலி அம்சம் இல்லாத சினிமா படத்தைப் பார்ப்பதைப் போன்றதே. ஊமைப் படத்தைப் பார்ப்பதைப் போன்றதே.

உணர்ச்சிகள் எவையும் இல்லாத, அறிவு மட்டும் செயல்படக் கூடிய ஓர் அம்சமாகவே, அது செயல்பட்டு வருகிறது.

உடலின் தொடர்பு கிடைத்த நிலையில்தான், உணர்வுடூர் வமான அனுபவங்கள் கிடைக்க ஆரம்பிக்கின்றன.

நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள், உடல் ரீதியான அனுபவங்களாக இருக்கும்போது மட்டுமே, அவை அனுபவங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

‘நம் முடைய அனுபவங்கள் யாவும் உடல் அனுபவங்களே. அவை, உயர் நிலை ஆன்மிக அனுபவங்களாயினும் சரி, அல்லது அவை கீழான உடலியல் அனுபவங்களாயினும் சரி, நம் முடைய அனைத்து அனுபவங்களும் உடல் அனுபவங்களே’ என்று,

எனது நூலான ‘ஞான விடுதலை’ எனும் நூலில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதைப் படித்த அன்பர் ஒருவர், கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

“ஆன்மிகத்தில் எனக்கு, எத்தனையோ விதமான உயர் நிலை அனுபவங்களெல்லாம் கிடைத்திருந்தன. நன்பர்கள் சிலருக்கும் அப்படி வெவ்வேறு விதமான அனுபவங்கள் கிடைத்திருந்தன. இவையெல்லாம் வெறும் உடல் உணர்வுகளே என்று நீங்கள் எழுதியதைப் பார்த்ததும், எனக்கு உங்கள் மீது கடுமையான கோபம் ஏற்பட்டுவிட்டது. பிறகு பொறுமையாக அதனைச் சோதித்துப் பார்த்தபோது, நீங்கள் கூறியிருந்தது முழுமையான உண்மை என்பது தெரிந்தது.”

.... இப்படி அவர் கூறியிருந்தார்.

உடல் அம்சத்துக்கு, நாம் கீழான தகுதியைக் கொடுத்திருப்பதால், ஆன்மிக அனுபவங்கள் யாவும், உடல் கடந்த அனுபவங்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறோம்.

“முன்னம் உடலை இழுக்கென்றிருந்தேன்,” என்று திருமூலர் என்னும் சித்தர் கூட, உடலைத் தாழ்வாக, முதலில் கருதியிருந்ததாகக் கூறுகிறார்.

ஆன்மிகத்தில், எத்தனையோ விதமான பரவச நிலைகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. அவை எவ்வளவு உயர்வானதாக இருந்தாலும், உடலின் உதவியின்றி, அவற்றை நம்மால் உணர்ந்து அறிய முடியாது.

அவை அனைத்தும், நமது உடலிலுள்ள உணர்வு-நரம்பு மண்டலங்களின் மூலமாகவே உணர்ந்து அறியப் படுகின்றன.

ஆன்மிக உணர்வுகள் என்ற பெயரில், உடல் உணர்வுகளையே நாம் அனுபவித்து வருகிறோம். ஆன்மிக இன்பங்கள் என்ற பெயரில், உடல் சார்ந்த இன்பங்களையே அனுபவித்து வருகிறோம்.

அந்த உணர்வுகளை அனுபவம் செய்ய, நமக்கு இந்திரியங்களின் உதவி தேவைப் படாததால்,

நாம் அதனை, உடல் கடந்த உணர்வாக எண்ணி, மயங்கிவிடுகிறோம்.

‘இந் திரிய சுகங் கள் தாம் தவறானவை; இந்திரியங்களின் வாயிலாக அனுபவிக்கப் படாத, இத்தகைய அனுபவங்கள் யாவும் உயர்ந்தவை; ஆன்மிகமானவை,’ – என்று நாம் அதற்கு ஒரு முத்திரையைக் குத்தி விடுகிறோம்.

உண்மையில்,

காரணங்களும், வழிமுறைகளும் மட்டுந்தான் வித்தியாசப் படுகின்றன.

இரண்டு வகையான அனுபவங்களும், ஒரு தன்மையானவையே; உடல் இன்பங்களே.

அவை இந்திரிய சுகங்களாயினும் சரி, அல்லது அதீந்திரிய சுகங்களாயினும் சரி, இரண்டும் உடல் சுகங்களே; உடல் இன்பங்களே.

இவற்றுள் எது உயர்ந்தது என்று பார்க்கத் தேவையில்லை. இரண்டும் உடல் அனுபவங்களே, என்று மட்டும் தெரிந்து கொண்டால் போதும்.

ஏனெனில், இந்த இரு வகை அனுபவங்களிலுமே, நன்மைகளும் உள்ளன; தீமைகளும் உள்ளன.

உடல் இன்பங்கள் யாவும், நம்மை ஒழுக்கமற்ற வாழ்வுக்குக் கொண்டு செல்லும் அம்சமுடையவை என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும். இனிப்பு உணவுகள் மிகவும் சுவையானவை என்று, அவற்றை நாம் அளவுக்கு மீறி எடுத்துக் கொள்வோமேயானால், அவை நம் ஆரோக்கியத்தைக் குலைத்து விடும்.

ஆகவே நாம் நமது உடல் இன்பங்களுக்குப் பிரதான அம் சம் கொடுக் கும் பட்சத் தில், ஒழுக்கக் கேடுகளும், வன் முறைகளும், போட்டி பொறுமைகளும், மோசடிகளும் பெருகி விடும் சூழ்நிலை உருவாகி விடும்.

இந்திரிய சுகங்களின் மீதுள்ள மோகத்தினால்தான், இத்தனை அலங்கோலங்களும் பெருகி விட்டன.

இவற்றில் ஒரு சமநிலையை ஏற்படுத்துவது, தனிமனிதனைப் பொருத்த வரையிலும், சமுதாயத்தைப் பொருத்த வரையிலும், மிகவும் அவசியமானது.

இதற்கு, ஆன்மீக அனுஷ்டானங்கள், பேருதவி புரிகின்றன. ஒழுக்க வாழ்வை மேற்கொள்வதற்கு வேண்டிய, ஆர்வத்தையும் குழநிலையையும், ஆன்மீக வாழ்வே, ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றது.

ஆகவே, ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களும், அவற்றில் கிடைக்கும் ஆனந்த அனுபவங்களும், தனிமனித முக்கியத்துவம் மட்டுமல்லாமல்,

சமுதாய முக்கியத்துவமும் உடையதாகி விடுகின்றது.

ஆகவே, ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களும், ஆன்மீக அனுபவங்களும், அடிப்படை முக்கியத்துவம் மிகுந்தவை. அவையே ஒரு சமுதாயத்தின் முதுகெலும் பாக அமைந்துள்ளன. ஆகவே, ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களும், அவற்றில் நாம் காட்டும் ஈடுபாடுகளும் மட்டுமே, சமுதாய வாழ்வைச் சீரமைக்கும் முக்கிய காரணிகளாக அமைந்துள்ளன.

ஆன் மீக முயற் சிகள் அனைத்தும், வரவேற்புக்குரியன. அவற்றில் உயர்ந்தது, குறைந்தது என, தரம்பிரிக்கத் தேவையில்லை. அனைத்தும் தேவையானவை; மிகவும் தேவையானவை;

நம்முடைய ஆன்மீக உயர்வுக்கு ஏற்ற வகையில், நமது அனுஷ்டானங்களின் அம்சங்களிலும், உயர்வானவைகளின் மீது நாம் ஈடுபோடு காட்டலாம். அது நம்முடைய வளர்ச்சியையும், தகுதியையும் பொருத்த அம்சம். சில அனுஷ்டானங்கள், ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் தேவையானவையே.

அதற்காக, நாம் மற்ற வகையான ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களைக் குறை சொல்லவோ, குறைத்து மதிப்பிடவோ தேவையில்லை. எல்லா விதமான ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களுமே, அவற்றின் தரத்துக்கு ஏற்பவும், அவற்றை அனுஷ்டிப்பவர்களின் தரத்துக்கு ஏற்பவும் நன்மையையே புரிகின்றன.

ஆன்மீக அனுஷ்டானங்கள் யாவும், உயர்வான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், அவை அனைத்தும், ஒர் எல்லைக்கு உட்பட்டவையே.

அவை அனைத்தையும் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தி, நாம் முன்னேற்றம் காண வேண்டுமே தவிர, அவற்றுக்கு நாம் அடிமைப்பட்டு விடக் கூடாது.

ஆன் மீக அனுஷ்டானங்களும், ஆன் மீக அனுஷ்டானங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட மதங்களும், நம்முடைய சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு அடித்தளமாக அமைந்துள்ளன என்பது உண்மையாக இருந்தாலுங்கூட,

பல சந்தர்ப்பங்களில்,

அவை, தங்களுடைய எல்லையை மீறி செயல்பட்டு, சிக்கலான பிரச்சனைகளையும் தோற்றுவித்து விடுகின்றன.

அவற்றை, நம்முடைய முன்னேற்றத்துக்கான கருவிகளாகப் பயன்படுத்துவதை விட்டு விட்டு, அந்தக் கருவிகளின் முன்னேற்றத்துக்காக, நாம் பயன்பட வேண்டியது ஆகி விடுகிறது.

நாம் அனைவரும், அவற்றின் பிடியில் சிக்கிய பயன்பாட்டுப் பொருட்களாக மாறி விடுகிறோம்.

ஆன்மீகத்தில் ஏற்படும், உயர்நிலை பரவச அனுபவங்களை எடுத்துக் கொண்டாலுங்கூட,

அவையும்,

உடல் உணர்வுகளின் அம்சமே என்று பார்த்தோம்.

உடல் உணர்வுகள் அனைத்தும்,

நமது உடலின் உணர்வு – நரம்பு மண்டலங்களில் ஏற்படும், ரசாயன மாற்றமே என்பதைப் பார்த்தோம்.

அவை, அளவோடு ஏற்படும் வரை, அவை நமது உடல் மற்றும் மன ஆரோக்கியத்துக்குக்கூட, உதவியாக அமைந்துள்ளன.

நமது உடல் அமைப்பு அனைத்தும், சில எல்லைக்குள் இருந்து மட்டுமே, செயல்படும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

அதன் இயக்கம் அனைத்தும் எல்லைக்குட்பட்டதே. எல்லை மீறிய செயல் எதுவும் அதற்குச் சாத்தியமில்லை.

இன்ப உணர்வாயினும் சரி, துன்ப உணர்வாயினும் சரி, எல்லை மீறி அனுபவம் ஆகும்போது, அதனால் ஏற்படும் தொடர் ரசாயன மாற்றத்தை நமது உடலால் தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை.

அவை நமது உடல் ஆடோக்கியத்தைச் சிதைத்து விடுகின்றன.

இன்ப அனுபவங்களே,

எல்லை மீறிய நிலையில், துன்ப அனுபவங்களாகி விடுகின்றன.

ஆகவே இன்பங்களைப் பொருத்த வரையில்,

அவை உலகியல் இன்பமாயினும் சரி,

அல்லது ஆன்மீக இன்பமாயினும் சரி,

.... நாம் சற்று எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டுவது அவசியமாக உள்ளது.

OK. (சரி ...)

நமது ஆனந்த அனுபவங்கள், நமது உடல் சம்பந்தமாக, சில பிரச்சினைகளைக் கொண்டு வருவதை நாம் அறிகிறோம்.

இந்தச் செய்தி,
நமது உடலோடு மட்டுமே தொடர்புடையதா?
ஆனந்த அனுபவங்கள் யாவும், நமது ஆண்மீக
உயர்வுக்குத் தேவை இல்லையா?

5

ஆனந்தத்துக்கு அப்பால்

ஆன்மீகம் என்றாலே,

உயர்நிலை ஆனந்த அனுபவங்களில், நிரந்தரமாக வீற்றிருக்கும் ஒரு நிலையாகவே, பலரும் கற்பனை செய்து வைத்திருக்கின்றனர்.

ஞானநிலை என்பதும், முக்திநிலை என்பதும், ஒருவிதப் பரவசநிலை என்றே கருதி வருகின்றனர்.

ஆனால், நம்முடைய ஆனந்த அனுபவங்களில் நாம் தங்கியிருக்காது, அவற்றையும் நாம் கடந்து சென்றாக வேண்டும்.

இதனால்தான் இரமண மகரிஷியும்,

“இந்த ஆனந்த அனுபவங்கள் எவருக்கு ஏற்படுகின்றன? ” என்று கேட்டு அதனையும் கடந்து, மூலத்துக்குள் செல்ல வேண்டும் என்று கூறுகிறார். ரமண மகரிஷி, தனது அனுபவங்களை,

சாஸ்திரங்களாலும்,

சாஸ்திரங்களை,

தனது அனுபவங்களாலும்,

.... சோதித்து அறிந்தவர்.

ஆனந்தத்தைப் பொருத்த வரையிலும், அவரது அனுகுமுறை நூறு சதவீதம் சரியாக உள்ளது.

ஆனால்?

ஆனந்த அனுபவங்களைக் கடந்து, நாம் எங்கே செல்வது என்பதுதான் அடுத்த பிரச்சினை.

மகரிஷியின் உதவியை இத்துடன் நிறுத்திக் கொண்டு, மேலே தொடருவோம்.

ஆனந்தத்தைக் கடந்து அப்படி எதைத்தான் அடையப் போகிறோம்? மூலம், மூலம் என்று எதைத்தான் குறிப்பிடுகிறார்கள்?

அந்த மூல நிலைதான் என்ன?

அந்த மூல நிலையின் வெளிப்பாடு எப்படி இருக்கும்?

பிறவிக் குருடன், திடீரென ஒளியைப் பெற்றதுபோல் இருக்குமா?

இருளாகத் தெரிந்தது அனைத்தும் ஒளியாகத் தெரியுமா?

மறைந்து கிடந் தவைகள் அனைத் தும் வெளிப்படையாகத் தெரியுமா?

அந்த மூலநிலையைப் பற்றி சாஸ்திரங்கள் என்னதான் கூறுகின்றன?

பெரியவர்கள் என்னதான் கூறுகிறார்கள்?

அதை விளக்கவோ, விவரிக்கவோ முடியாது என்று கூறிவிட்டார்கள்.

ஆனால்,

ஒருவன் எதை அறிந்து கொண்டால், வேறு எதனையும் அறிந்திடத் தேவையில்லையோ, எதை அடைந்து விட்டால், வேறு எதனையும் அடைந்திடத் தேவை இல்லையோ,

... அதுதான் இது என்று கூறி விடுகிறார்கள்.

அதைப்பற்றி வேறு என்னதான் கூறுகிறார்கள்?

அதுதான் நம்முடைய சொந்தநிலை; அதுதான் நம்முடைய இயற்கையான இருப்புநிலை; அதுதான் சுயம்பிரகாச நிலை; தன்னைத் தவிர வேறு எதனையும் அறியத் தேவையில்லாத நிலை.

.... இப்படி அதுபற்றிப் பலவாறாகக் கூறுகிறார்கள்.

அதனை ஒருவர் இன்னுமொருவருக்குக் கொடுக்க முடியாது; ஒவ்வொருவரும் தாமே அதனைத் தனது மூலத்துக்குள் சென்று கண்டு பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

.... இப்படி ஒரு விளக்கத்தையும் சேர்த்துக் கொடுத்து விடுகிறார்கள்.

அவர்கள் கூற்றில் உண்மை இருப்பதுபோல் தோன்றினாலும், ஏதோ ஒரு புதிரினுள் மாட்டிக் கொண்டதைப் போன்ற பிரம்மையையும் ஏற்படுத்தி விடுகிறார்கள்; ஏதோ ஒரு வினோதமான நிலையை எதிர்பார்க்க வைத்து விடுகிறார்கள்.

ஏனெனில்,

எல்லா விளக்கங்களும், ஏதோ ஒரு வினோதத்தைக் காட்டும் முயற்சியாகவே அமைந்து விடுகின்றது.

தற் செயலாக, ஒவேஷா, தனது ஞான அனுபவங்களைப் பற்றி எழுதியிருந்த பகுதியைக் காண நேர்ந்தது.

ஞானமடைந்த நிலையில் அவருக்கு ஏற்பட்ட விசித்திரமான அனுபவங்களையெல்லாம் விவரித்திருந்தார்.

இதனால் அதனைப் படிக்கும் அன்பர்கள் அனைவரும், அத் தகைய அனுபவங்களைக் கொடுப்பதுதான் ஞானநிலை என்று கருதும் வாய்ப்பு வந்து விடுகிறது.

அதுபோல் மகான் அரவிந்தருடைய குறிப்பு ஒன்றையும் காண நேர்ந்தது. அவரும் தனது ஞான

நிலையை, எத் தனையோ வித அற் புதமான அனுபவங்களோடு இணைத்துப் பேசியிருந்தார்.

இந்நிலையிலும்,

ஞான நிலை என்பது, இத்தகைய அதிசயமான அனுபவங்களைக் கொடுக்கும் ஒன்றாகவே,

கருத நேர்ந்து விடுகிறது.

ஞான நிலை என்பதும்,

முக்தி நிலை என்பதும்,

... ஏதோ ஒர் அனுபவம் சார்ந்த நிலை என்ற எண்ணத்தை விதைக்க,

பெரியவர்களே காரணமாகி விடும் நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

நிகழ்காலத்தில் இருப்பது என, ஒரு பயிற்சி முறை, தற்காலத்தில் பிரபலமாகப் பேசப்படுகிறது.

பயிற்சிகளின் விளைவாக, நிச்சயம் நல்ல பல அனுபவங்கள் கிடைக்கும் என்பதில், எவருக்கும் மாற்றுக் கருத்துக்களே கிடையாது.

இங்கு நாம் எடுத்து விவரிப்பதன் நோக்கமென்ன? எவரையாவது விமர்சனம் செய்து நல்ல பெயரைச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணமா? எவரையாவது

குறை சொல்லி, அவர்களைப் பின்பற்றுபவர்களுக் கெல்லாம் ஆத்திரமுட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணமா?

இவை அனைத்தும், நடுநிலையிலிருந்து செய்ய வேண்டிய, ஆய்வுக்காகவே கூறப்படுகிறது. இதனை, ஆய்வு மனப்பான்மையில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துக்காகவே கூறப்படுகிறது.

நமது விமர்சனத்துக்குள்ளாகும் பெரியவர்கள், நமது சமுதாயத்துக்கு ஆற்றிய பங்கு அளவிட முடியாதது. ஆன்மீக உலகம் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறதென்றால், இவர்கள் அனைவரும் முதுகெலும்பாக இருந்து செயல்பட்டதால் மட்டுமே.

எவரையும், பாராட்டுவதற்காகவோ, விமர்சிப்பதற் காகவோ இந்த நால் எழுதப்படவில்லை. நாம் எடுத்துக் கொண்ட ஆய்வுக்குத் தேவையான கருத்துக்களை மட்டுமே, நாம் விளக்கத் துக்காக எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம்.

பரமார்த்த குருவையும் அவரது சீடர்களையும் பற்றிய, கதைகளைக் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள்.

நம்ப முடியாத சம்பவங்களை, இந்தக் கதைகள் கூறுவதாக இருந்தாலும், நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்பதற்கும், சில செய்திகளைக் கொடுப்பதற் கும் அவை தவறுவதில்லை.

ஒருமுறை, பரமார்த்த குரு, தனது சீடர்களுடன் பிரயாணம் சென்று கொண்டிருந்தார். ஒரு வயதான குதிரை மீது, அந்த குரு அமர்ந்திருந்தார். அந்தக் குதிரை, நடக்க முடியாமல் தடுமாறியபடி போய்க் கொண்டிருந்தது. அப்படி அது தடுமாறிய போது, குருவின் தலைப்பாகை, கழன்று கீழே விழுந்து விட்டது. குதிரையுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த சிஷ்யர்கள் அதைப் பார்த்தார்கள். ஆனால், குரு ஒன்றும் கூறாததால், அதை அவர்கள் எடுக்கவில்லை.

சிறிது தூரம் சென்றதும், குரு கேட்டார், ‘தலைப்பாகை எங்கே?’ என்று.

தாங் கள் எடுக்காத விபரத் தையும், குரு உத்தரவிடாததால் அப்படி எடுக்கவில்லை என்பதையும், தங்களுடைய தவறுக்கு, ‘குரு சொல்லாத எதையும் செய்யக் கூடாது’ என்ற குரு பக்திதான் காரணம் என்பதையும் கூறினார்கள்.

குரு அவர்களிடம் கோபங்கொண்டு, அதனைக் கண்டு பிடித்து எடுத்து வருமாறு கூறினார்.

சீடர்களும் எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். இப்போது குரு அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். “இப்போது கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்! இதுதான் எனது கட்டளை! இனி எது குதிரையிலிருந்து கீழே விழுந்தாலும் எடுத்துக் கொண்டு வர வேண்டும்! தெரிந்ததா?”

சீடர்களும், “அப்படியே குருதேவா!” என்று, அதனை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

பயணம் தொடர்ந்தது. குதிரை தடுமாறியதில் மீண்டும் குருநாதரின் தலைப்பாகை கீழே விழுந்தது.

சீடர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் பார்ப்போம் என்று, அதனைக் கவனிக்காதவர் போல், குருவும் நடந்து கொண்டார்.

சிறிது தூரம் கடந்து சென்றதும், குரு நாதர் குதிரையை நிறுத்தி சீடர்களைக் கேட்டார். “சீடர்களே! நான் சொன்னது போல் நடந்து கொண்டார்களா?”

“ஆமாம் குருவே!”

“தலைப்பாகையை எடுத்தீர்களா?”

“ஆமாம் குருவே; எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டோம் குருவே. தலைப்பாகையும் இப்போது கனமாகி விட்டது குருவே.”

“எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டார்களா? தலைப்பாகை கனமாகி விட்டதா? என்ன சொல்கிறீர்கள்?”
.... குரு கேட்டார்.

சீடர்கள், அவர்கள் எடுத்ததையெல்லாம் பணிவுடன் கூறினார்கள்.

முதலில் தலைப்பாகை கீழே விழுந்தது. பிறகு குதிரை அவ்வப்போது சாணம் போட்டுக் கொண்டு வந்தது.

எல்லாவற்றையும், தலைப்பாகையில் சேகரித்துக் கொண்டார்கள்.

குரு அவர்களிடம் கோபங்கொண்டார். “என்னுடைய தலைப்பாகையும், குதிரைச் சாணமும் ஒன்றா? எதை எடுக்க வேண்டும், எதை எடுக்கக் கூடாது என்ற அறிவு வேண்டாம் உங்களுக்கு?”

சீடர்கள் மன்னிப்பு கோரினார்கள்.

“குருவே, நாங்கள் உங்கள் அளவுக்கு புத்திசாலிகள் அல்ல. நீங்கள்தாம் எங்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும். எதை எடுக்க வேண்டும், எதை எடுக்கக் கூடாது என்ற அறிவு, எங்களுக்கு இல்லாமல் போய் விட்டது. இனியாவது எங்களுக்கு வழி காட்டுங்கள்.”

குருவும் மனம் இறங்கினார். அவர்களுக்கு ஒரு பட்டியலையே போட்டுக் கொடுத்து விட்டார். குதிரையிலிருந்து எவையெல்லாம் விழுந்தால் எடுக்க வேண்டும், எவையெல்லாம் விழுந்தால் எடுக்கக் கூடாது என்று.

கீழே விழுந்தால் எடுக்க வேண்டிய அயிட்டங்கள் தாம் அதிகமாக இருந்தன. குருநாதருடைய தலைப்பாகை, அவர் உபயோகிக்கும் காலணி, அவர் உபயோகிக்கும் யோக தண்டம், அவர் உபயோகிக்கும் கமண்டலம், அவர் உபயோகிக்கும் குதிரைச் சவுக்கு, இப்படி ஒரு பெரிய பட்டியலே இருந்தது.

பயணம் தொடர்ந்தது. அவர்கள் போன பாதை சரியானதாக இல்லை. ஒரு கரடுமுரடான பகுதியில், அந்தக் குதிரை இடறி, ஒரு பள்ளத்தினுள், அந்த குருவுடன் சேர்ந்து விழுந்தது. குருவுக்கு தலையில் பலத்த அடி. அவர் மயக்கமாகி விட்டார்.

குதிரை மட்டும் தானாக எழுந்து கொண்டது.

இப்போது என்ன செய்வது? சீடர்கள் யோசித்தார்கள். பட்டியலில் உள்ளவைகளைல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

ஆனால், அந்தப் பட்டியலில் குருவடைய பெயர் இல்லை. “பிறகு எப்படி அவரை எடுக்க முடியும்? மீறி எடுத்தால், குருவை அவமரியாதை செய்ததாகும். அவருடைய கட்டளையை மீறி அவரை எடுத்தால், அவர் நம்மீது கோபங்கொண்டு விடுவார். அவரை நம்மால் சமாதானம் செய்திட முடியாது.”

.... இந்த முடிவுக்கு வந்த சீடர்கள், குருவை விட்டுவிட்டு, மற்ற பொருட்களை குதிரையில் ஏற்றிக் கொண்டு, பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

இப்படி, நமக்கு எது கொடுக்கப்படுகிறதோ அதை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளும் இயல்பு நமக்கு இருக்கிறது.

சுய சிந்தனையும் நமக்கு அவசியமான ஒன்றாகும்.

O.K. (சரி ...)

இப்போது நமது கேள்வி என்ன ?

'ஆனந்த அனுபவங்களையெல்லாம் கடந்த, அந்த மூலநிலை என்பது என்ன ?', என்னும் ஆய்வில் உள்ளோம்.

இப்போது நாம், இன்னுமொரு கேள்வியையும் கேட்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

மூலநிலை, மூலநிலை என்று கூறுகிறோம்.

அந்த மூலநிலையைக் கண்டு பிடிப்பது யார் ?

அதனைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டிய அவசியம், எவருக்கு உள்ளது ?

அந்த மூலநிலை என்பது,

நமக்கு அன்னியமான, புறப்பொருளா ?

அந்த மூலநிலை என்பதே, நம்முடைய மூலநிலையாகத்தான் அமைந்துள்ளது. நம்முடைய சுயநிலையாகத்தான் குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஆக,

நம் முடைய மூல நிலையில், நாம் எப்படி இருக்கிறோம் ?

... என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதுதான், இந்த ஆய்வாக அமைந்துள்ளது.

நம்முடைய சுயநிலை என்பது எது ?

நம்முடைய மூலநிலை என்பது எது ?

எல்லா அனுபவங்களையும் கடந்து, நாம் செல்ல வேண்டிய இடம் எது?

அனுபவங்களையும் கடந்த, அந்த நிலை எது ?

ஆனந்தம் என்றால், ஓர் இன்பமான நிலை என்று, நாம் பலரும் பொருள் கொள்வது, வாடிக்கையாக உள்ளது என்ப பார்த்தோம்.

ஏன் அப்படி நிகழுகின்றது ?

உண்மையில் ஆனந்தம் என்றால் என்ன ?

இன்பத்துக்கும், ஆனந்தத்துக்கும் தொடர்பே கிடையாதா ?

ஆனந்தம் என்பது, இன்பஞ் சார்ந்தது இல்லையா?

பிறகு ஏன் இன்பத்தோடு, அதனைத் தொடர்பு படுத்திப் பேசுகிறோம் ?

இப்போது,

இன்பம் சம்பந்தப்பட்ட வேறு சில செய்திகளையும் நாம் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இன்பம் என்பதற்கு எதிராக உள்ளதைத் துன்பம் என்று கூறுகிறோம்.

ஆனந்தத்தை நாம் ஒருபோதும், துன்பத்தோடு இணைத்துப் பார்ப்பதில்லை. இன்பத்தோடு மட்டுந்தான், ஆனந்தத்தை இணைத்துப் பார்க்கிறோம்.

ஆனந்தம் என்பதைப் பற்றிய, ஒரு தெளிவான கருத்துக்கு நாம் வராவிட்டாலும், இன்பத்தைப் பற்றிய, தெளிவான கருத்து நமக்கு உள்ளது. துன்பத்தைப் பற்றிய தெளிவான கருத்து நமக்கு உள்ளது.

இன்பத்தை நாம் விரும்புகின்றோம். துன்பத்தை நாம் வெறுக்கின்றோம்.

நமக்கு ஏற்படும் சில உடல் அனுபவங்களும், மன அனுபவங்களும், நாம் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி அமைந்துள்ளன; ரசிக்கும்படியாக அமைந்துள்ளன; அவற்றில் தோய்ந்து, நாம் நம்மையே மறந்து விடும் தன்மையில் அவை அமைந்துள்ளன.

இதனை நாம், இன்பம் என்று கூறுகிறோம். அந்த இன்பம் உலகியல் அம்சம் உடையதாக இருக்கலாம்; அல்லது ஆன்மீகம் சார்ந்ததாக இருக்கலாம். நாம் மனம் பொருந்தி ரசிக்கும் படியாக அமைந்திருக்கும் நிகழ்வுகளும், உணர்வுகளும்,

... இன்பம் எனக் கூறப்படுகின்றன.

துன்பம் என்றால் என்னவென்று, நமக்குத் தெரியும். அதனோடு நம்மால் அரை நொடி கூடப் பொருந்தியிருக்க முடியாது. அதனை உதறி ஏறியவோ, அல்லது

அதிலிருந்து தப்பி ஒடவோ நாம் முயற்சி செய்து விடுவோம்.

அது கூட நாமாக முயன்று செய்வதில்லை. இன்பத்தோடு பொருந்தியிருப்பது எப்படி நம்மையறியாமல் நிகழுகின்றதோ, அப்படி, துன்பத்திலிருந்து தப்பி ஒடுவதும் நம்மையறியாமல் நிகழுகின்றது.

‘இன்பத்திலிருந்து தப்பி ஒடி வந்து விட்டேன்’, என்று எவரும் கூறுவதில்லை. துன்பங்களிலிருந்துதான் தப்பி ஒடி விடுகிறோம்.

இன்ப அனுபவங்கள் நமக்கு ஏற்படும் போது நாம் என்ன செய்கிறோம்?

நாம் நம்மையறியாமல் அதனோடு பொருந்திப்போய் விடுகிறோம். அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

எவராவது நமக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்தால், ‘ஏன் எனக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்தாய்?’ என்று குற்றம் சாட்டுவதில்லை.

எவராவது துன்பம் கொடுத்திடும் போதுதான், ‘ஏன் எனக்குத் துன்பங் கொடுத்தாய்?’ என அவருடன் சண்டைக்குப் போகிறோம். துன்பத்தை வெற்றி கொள்வதே, வாழ்க்கையின் இலக்காக அமைந்துள்ளது. ‘இன்பம் இல்லாவிட்டால் கூட பரவாயில்லை; துன்பம் இல்லாமலிருந்தால் போதும்’ என்று என்னுபவர்கள்தாம், நாம் அனைவருமே.

சமாதி நிலை

இன்ப... துன்ப அனுபவங்களுக்கும், சமாதி அனுபவத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

சமாதி என்பது,

ஆஸ்மீக உலகில், மிக உயர்வாகப் பேசப்படுகிறது. தியானம் செய்யவர்கள் அனைவரும், சமாதி நிலையை அடைவதையே இலக்காகக் கொண்டுள்ளனர்.

அந்த சமாதியையும் கூட, தியான சமாதி, ஞான சமாதி என்று இரு வகையாகப் பிரித்துப் பார்க்கிறோம்.

தியானத்தில் ஈடுபடுபவர்கள் அடைவது, தியான சமாதி என்றும், விசார மார்க்கத்தின் மூலம் முயல்பவர்கள் அடைவது, ஞான சமாதி அல்லது சகஜ சமாதி என்றும் கூறுகிறோம்.

அது எந்தப் பிரிவாக இருந்தாலும், மொத்தத்தில் சமாதி என்றால் என்ன?

சமாதி என்பது, நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும் சமன்பட்ட நிலையைக் குறிக்கிறது.

ஒவ்வொருவரும்,

சமாதி நிலையின் போது, ஆத்மாவை அறிவதாகக் கூறுகிறார்கள். சமாதி நிலையில் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய இயற்கையான ஸ்வரூப ஞானத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது.

நம்முடைய இயற்கையான நிலை என்பது என்ன? நம்முடைய ஸ்வரூப நிலை என்பது என்ன? ஆத்மாவை அறிந்து கொண்டிருக்கும் நிலை என்பது என்ன?

மெய் யனுபவ நிலை என் றும் இதனைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

அதாவது,

தன்னை மட்டும் அறியும் நிலை, மெய்யனுபவ நிலை; மெய்யறிவு நிலை.

உலகத்தை அறிவது என்பது, புறத்தை அறியும் நிலை. தன்னுடைய இருப்பு நிலையை மட்டும் அறிந்து கொண்டு, புற உலகத்தை அறியாமல் இருப்பதையே,

மெய்யறிவு நிலையாகக் கூறப்படுகிறது.

சிலர் தியானத்தில் முழுகியிருக்கும் போது, “தான் இருக்கிறோம்” என்ற இருப்பனர்வு மட்டுமாக இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு வெளி உலக அனுபவம் எவையும் இருக்காது. இதனை மெய் யனுபவ நிலையாகவும், சமாதி நிலையாகவும் கூறுகிறோம்.

ஆன்மாவின் நிலையாகவும்,

இதுதான் கூறப்படுகிறது.

தன்னோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள பிறவற்றை அறியாது, தன்னை மட்டுமே, “தான்” என்று அறிவதைத் தான், ஆன்ம அனுபவமாகக் கூறப்படுகிறது.

இவை அனைத்தும், சமாதி நிலையில் அனுபவமாவதாகக் கூறப்படுகிறது.

அந்த சமாதி என்றால் என்ன? அதை நாம் எப்படி விளங்கிக் கொள்வது?

நமக்கு அறுசவை உணர்வுகளைப் பற்றி தெரியும். ஆறு விதமான சவை உணர்வுகளையும், நாம் உணர்ந்து பார்த்துள்ளோம். இனிப்பு, புளிப்பு, கசப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு, காரம் என, ஆறு விதமான சவை உணர்வுகளையும் நாம் நமது நாக்கினால் மட்டுமே, உணர்ந்து அறிகிறோம்.

இப்படி ஆறுவிதமான சவை உணர்வுகளையும் நாம் உணர்ந்து அறிகிறோம்.

நாம் எந்த உணவையுமே சாப்பிடாத போது, நமது நாக்கு எதை அறிந்து கொண்டிருக்கும்?

நமது நாக்குக்கு ஓர் உணருந்தன்மை இருக்கிறது. அந்த உணருந்தன்மைதான், ஏதாவது சவையைக் கிரகித்து, சவை உணர்வாக மலர்வடைகின்றது.

நாம் எந்தச் சுவையையும் அப்படிக் கிரகிக்காத போது, நமது நாக்கு எத்தகைய சுவை உணர்வோடு இருக்கும்? அது எதை அறிந்து கொண்டிருக்கும்?

அந்நிலையில்

நமது நாக்கு அமைதி உணர்வில் மட்டுமே இருக்கும். தன்னுணர்வில் மட்டுமே இருக்கும்.

இப்படி நாம் புற உணர்வுகள் எவற்றையும் அறியாது, தன்னுணர்வாக மட்டும் இருப்பதே,

.... சமாதி அனுபவ உணர்வாகும்.

இப்படி,

தன்னில் தானாக மட்டும் இருப்பதுதான், சமாதி அனுபவமாகும்; சமாதி உணர்வாகும்.

இதுதான் சமாதி நிலை.

இந்த சமாதி நிலைக்கும்,

நம்முடைய இன்ப துன்ப அனுபவங்களுக்கும், தொடர்பு ஏதும் உண்டா?

நம் முடைய சமாதி நிலைக் கும், ஆனந் த நிலைக்கும் தொடர்பேதும் உண்டா?

நம்முடைய இன்ப துன்ப அனுபவங்கள் என்றால் என்ன, என்பதை நாம் விரிவாகவே பார்த்து விட்டோம்.

இன்பங்கள் அனைத்தும், ஏற்றுக்கொள்ளும் படியாக அமைந்திருக்கின்றன. துன்பங்கள் எவையும், அப்படி ஏற்றுக் கொள்ளும் படியாக அமைந்திருக்கவில்லை.

இன்பங்கள் ஏற்படும் போது,

நாம் ஒரு முரண்பாடற்ற நிலைக்குப் போய் விடுகிறோம். போராடத் தேவையில்லாத ஒரு நிலைக்குப் போய் விடுகிறோம். செயல்படத் தேவையில்லாத ஒரு நிலைக்குப் போய் விடுகிறோம். தன்னை மறந்த ஒரு நிலைக்குப் போய் விடுகிறோம்.

ஆனால் துன்பங்கள் ஏற்படும் போது, நாம் இப்படி இருப்பதில்லை.

அப்போது நாம், நம்மை மறந்து இருப்பதில்லை. அதனை அப்பற்படுத்தும் போராட்டத்தில் தீவிரமாக இறங்கி விடுகிறோம்.

இன்பங்கள் யாவும்,

முயற்சியற்ற நிலைக்கு, நம்மைக் கொண்டு சென்று விடுகின்றன.

தன்னை மறந்த இந்த நிலைக்கும்,

சமாதி நிலைக்கும்,

அடிப்படையான அளவில் சில ஒற்றுமைகள் உள்ளன.

சமாதி நிலையிலும் முயற்சி இல்லை; தேடுதல் இல்லை; போராட்டம் இல்லை;

இன்பத்தோடு நாம் மனம் பொருந்தியிருக்கும் நேரத்திலும் நமக்கு போராட்டம் முயற்சி, தேடுதல் என்று எவ்வயும் இல்லாமலிருக்கின்றன.

சமாதி என்பது, ‘அனுபவம்’ என்று குறிப்பிட முடியாத, ஓர் அனுபவமாக உள்ளது.

ஆனால், நாம் இன்பங்களோடு பொருந்தியிருப்பது, அனுபவமாக உள்ளது. இன்பங்கள் அனைத்தும், அனுபவங்களாக அனுபவிக்கப் படுகின்றன.

சமாதியில், இருப்புணர்வு மட்டுமே உள்ளதால், அதனை அனுபவமாகக் கொள்ள முடியாது.

நமது நாக்கு, எந்தச் சுவையுணர்வையும் அனுபவிக்காது, சும்மா இருக்கும் போது, அதனை ஓர் அனுபவமாகக் கொள்ள முடியாது.

இன் பம் என் பதை, ஓர் அனுபவமாகக் கொண்டாலுங்கூட, அது ஒரு போராட்டமற்ற அனுபவமாக உள்ளது.

துன்பம் என்பது, போராட்டங்களுடன் கூடிய அனுபவமாக உள்ளது.

இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் மட்டும் நாம், தனியாக எடுத்துப் பார்ப்போமாயின்,

இன்பம் என்பது ஒரு சமன்பட்ட அனுபவமாகவும், துன்பம் என்பது ஒரு முரண்பட்ட அனுபவமாகவும் உள்ளது.

சமன்பட்ட நிலையில், சாந்தியும், சமாதானமும் உள்ளது. முரண்பட்ட நிலையில் போராட்டமும் அமைதியின்மையும் உள்ளது.

சமன்பட்ட நிலையில், ஒருவிதமான தன்னை மறந்த நிலை, (Unconscious State) ஏற்படுகிறது. முரண்பட்ட நிலையில், ஒரு விழிப்படைந்த போராட்ட நிலைதான் உள்ளது. ஒரு conscious நிலைதான் பிரதானமாக உள்ளது. தன்னை மறந்த நிலை, அங்கு சாத்தியமில்லை.

மனிதன் ஏன் இன்பத்தை நாடுகிறான் என்றால், இன்பந்தான் நமது இயல்பாக உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. நமது இயல்பு நிலையே, ஆனந்தமான நிலை என்று கூறப்படுகிறது.

அதனால் இயற்கையாகவே நாம் இன்பத்தை நாடுகிறோம் என்று கூறப்படுகிறது.

சகஜ சமாதி

மனவியல் வல்லுநர்கள், நம்முடைய மன இயக்கம் பற்றி ஆய்வு செய்துள்ளார்கள்.

நம்முடைய மனதின் பிரதாமான செயல்பாட்டை, அவர்கள் வரிசைப்படுத்தும் போது,

பாதுகாப்பு உணர்வை, முக்கியமாகக் கூறுகிறார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் பாதுகாப்பாக இருப்பதையே விரும்புகிறார்கள். ஆபத்தில்லாமல், நிம்மதியாக, பாதுகாப்பாக இருப்பதையே விரும்புகிறார்கள். பாதுகாப்புக்கு முதலிடம் கொடுத்து, மற்றவற்றைப் புறக்கணித்து விடுகிறார்கள்.

நம்முடைய பாதுகாப்பு உறுதி செய்யப்பட்ட நிலையில், நாம் அடுத்ததாக நாடுவதுதான் இன்ப அனுபவங்கள். இன்ப அனுபவங்களா, அல்லது பாதுகாப்பா என்று, நாம் எதையாவது ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கும் பட்சத்தில்,

நாம் பாதுகாப்பைத்தான் முதலில் தேர்ந்தெடுப்போம். அடுத் ததாகத் தான் இன் ப அனுபவங் களைத் தேர்ந்தெடுப்போம்.

நம் முடைய பாதுகாப்பு உணர்வு என்பது, நம்முடைய இருப்புணர்வை உறுதி செய்வதாகும். நாம் இருப்புணர்வோடு இருப்பது என்பது, நம் முடைய இன் பங் களிலும் உயர்ந் ததாக நம் மால் கருதப்படுகிறது.

நாமாக விரும் பி, இத் தகைய தேர்வில் ஈடுபடுவதில்லை. இது நம்மையறியாமல் நிகழ்ந்து விடுகிறது; நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

நம்முடைய விருப்பங்களில் சிகரமானது, நாமாக இருப்பதே. நாம், நாமாக இருந்த பிறகு, நாம் இன்பமான அனுபவங்களை விரும்புகிறோம்.

நாம் இன்பமான அனுபவங்களோடு இருக்கும்போது, நமது பாதுகாப்பு அம்சமும், நம்மையறியாமல் உறுதி செய்யப்பட்டு விடுகிறது.

நாம் பாதுகாப்பாகவும், இன்பமாகவும் இருக்கும் போது, நாம் முயற்சியற்றுப் போய் விடுகிறோம்; போராட்டமற்றுப் போய் விடுகிறோம். நம்மை மறந்த நிலைக்குப் போய் விடுகிறோம்.

நாம் போராட்டத்தோடு இருக்கும் போதெல்லாம், நம்முடைய இருப்புணர்வும், இன்ப அனுபவங்களும்,

கேள்விக்குரியவைகளாக ஆகி விடுகின்றன. நாம் பாதிப்படைந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டு விடுகிறோம். நம்மை மீண்டும் நிலைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளாகி விடுகிறோம். நம்மை சமன் செய்ய வேண்டியவர்களாகி விடுகின்றோம்.

நம் அனைவருக்கும் நம்முடைய உடலைப் பற்றித் தெரியும். நாம் ஒவ்வொருவரும், நம்முடைய உடலின் மீது அக்கறை கொண்டு, அதனைப் பராமரித்து வருகிறோம்.

நமது காலில் அடிப்பட்டு, கால் விரல் ஒன்றில் காயம் ஏற்பட்டு விட்டதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

இப்போது என்ன ஏற்படுகிறது?

கால் விரலில் ஏற்பட்ட காயம் ஆறும் வரை, அதில் வலியுணர்வு இருந்து கொண்டே இருக்கும். அது ஆற் ஆற், வலியுணர்வும் குறைந்து கொண்டே வரும்.

காயம் ஆறிய நிலையில், காயம் பட்ட விரல் இருப்பதே நமக்குத் தெரியாது.

இப்படி, நாம் உடல் ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கும் போது, நம் முடைய உடல் இருப்பதே, நமது உணர்வுக்குள் வராது.

நமக்குத் திடீரென்று காய்ச்சல் கண்டு, உடல், உட்ணத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, நம்முடைய உடல், பிரதானமாகத் தெரிகிறது.

காய்ச்சல் குணமான நிலையில், நம்முடைய உடல்,
இருப்பது கூட நமக்குத் தெரியாது.

ஆரோக்கியமான உடல்,

இருப்பது தெரியாமல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

அது இருப்பது தெரியாமல் இருக்கிறது,
என்பதற்காக அது உணர்வற்றுப் போய் விட்டதா என்றால்,

அப்படியும் இல்லை.

நமது உடல், உணர்வுடன்தான் இருக்கிறது.
அமைதியுடன் இயங்குகிறது. அது அப்படி
இயங்கினாலும், அது இயங்குவது தெரியாமல்
இயங்குகிறது.

அது உணர்வோடு இயங்கினாலும், உணரத்
தேவையில் லாமல் இயங்குகிறது. உணர்வற்று
இயங்குகிறது. ஆரோக்கியமாக இயங்குகிறது. எந்தக்
குறையும் இல்லாமல் இயங்குகிறது. இயங்குவது
தெரியாமல் இயங்குகிறது.

ஒரு நல்ல மோட்டார் வாகனத்தில், அதன்
உறுப்பான, பாகங்கள் அனைத்தும் நல்ல முறையில்
சேர்த்து இணைக்கப்பட்டிருந்தால்,

அந்த மோட்டார் வாகனம் ஓடும் போது, சப்தமே
இருக்காது. இணைப்புகளில் ஏதாவது பிசிறு இருந்தாலோ
அல்லது ஏதாவது தவறாக இணைக்கப்பட்டாலோ,

மோட்டார் வாகனம் ஓடும் போது, தேவையற்ற சப்தங்கள் ஏற்பட்டு விடும்.

நம்முடைய உடல், ஆரோக்கியமாக இருக்கும் போது, அது, உணர்வோடு, உணர்வில் லாமல் இயங்குகிறது.

It is consciously unconscious .

‘என் நுடைய உடல் இருப்பது எனக் குத் தெரியவில்லை’, என்று எவரும் கூறுவது இல்லை. நம் உடல் இருப்பது நம் அனைவருக்கும் தெரிகிறது. ஆனாலும், அது இருப்பது தெரியாமல் இருக்கிறது; இயங்குவது தெரியாமல் இயங்குகிறது.

அது அப்படி இயங்குவதுதான் சரியானது; அதுதான் சரியானது. அது வெளிப்படையாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தால், அங்கு ஏதோ ஒர் இடத்தில், பிரச்சினை ஆரம்பித்து விட்டது என்று அர்த்தம். ஏதோ ஒர் இடத்தில், கோளாறு ஏற்பட்டு விட்டது என்பது பொருள். அந்நிலையில் தான், நமது உடல், தனது இருப்பைக் காட்டிக் கொள்கிறது.

உண்மையில்,

ஆரோக்கியத்திலிருக்கும் ஒவ்வொருவரது உடலும், சகஜ சமாதியில் தான் இருக்கிறது.

நமது உடல், இயங்குவது தெரியாமல் இயங்குவதால், அது உணர்வற்றுப் போய் விடுவதில்லை.

நமது உடலிலுள்ள, பொறி புலன்களும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

சுவையான உணவை ரசித்துச் சாப்பிடுகிறோம். அருவருப்பான உணவைச் சாப்பிட்டால் வாந்தி ஏற்பட்டு விடுகிறது.

நமது உடல் உணர்வுகளிலும் இன்ப அனுபவங்கள் மற்றும் துன்ப அனுபவங்கள் உள்ளன.

இன்ப அனுபவங்களை ஏற்ற உடல், இன்பத்தை உணர்ந்திடுகின்றது.

அதுபோல், துன்ப அனுபவங்களை ஏற்ற உடல், துன்பத்தை உணர்ந்திடுகின்றது.

கடுமையான வெயில் காலத்தில், குளிர்ந்த காற்று, உடலுக்கு இன்பமாக இருக்கிறது. குளிர் காலத்தில், குளிர் காற்று, உடலுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கிறது.

இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் அனுபவித்த உடலானது,

அவையெல்லாம் முடிந்த நிலையில்,

இயல்பான சமநிலைக்கு வருகிறது.

நமது உடல், எதனையும் அனுபவிக்கவில்லை என்ற நிலையில், அங்கு உடலே இல்லை என்று, நாம் கூறிவிடுவதில்லை.

மனோ அனுபவங்களின் போக்கு

ந மது மனோ அனுபவங்கள், எப் படி இயங்குகின்றன? மனோ அனுபவங்களின் போக்கு, எப்படி உள்ளது?

நாம் நாளை, இரயிலில் வெளியூருக்குச் செல்ல, முடிவு செய்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். பயணத்துக்கு வேண்டிய, அனைத்தையும் நாம் திட்டமிடுகிறோம்.

இரயில் பயணத்துக்கு, எவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதையும், திட்டமிடுகிறோம்.

அப்படி நாம் பயணம் செய்யும் போது, நமக்கு என்னென்ன சிந்தனைகள் ஏற்பட வேண்டும், என்னென்ன உணர்வுகள் ஏற்பட வேண்டும் என்று,

அவற்றை நம்மால் திட்டமிட முடியுமா?

நிச்சயமாகத் திட்டமிட முடியாது.

நாம் பயணம் செய்யும் போது, இத்தகைய சிந்தனைகள்தாம் ஏற்பட வேண்டுமென்றோ, இத்தகைய உணர்வுகள்தாம் ஏற்பட வேண்டும் என்றோ,

நாம் திட்டமிடுவோமாயின்,
நிச்சயமாக, நம்மால் அதனைச் செயல்படுத்த
முடியாது.

நம் முடைய சிந்தனைகளும், உணர்வுகளும்,
அவைபோக்கில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நம் ஒவ்வொருவருக்கும், ஒவ்வொரு விதமான
இயல்பு உள்ளது. நம்முடைய இயல்பு கூட, நமக்கு
வெளிப்படையாகத் தெரிவதில்லை. நமது இயல்பு,
நமக்குள்ளேயே மறைந்து கிடக்கிறது.

நாம் எதிர் கொள்ளும் சூழ்நிலைகளின் போது,
நமது இயல்புக்கேற்ற சிந்தனைகளும், உணர்வுகளும்,
நம்மையறியாமல் வெளிப்பட்டு விடுகின்றன.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளும், நினைவுகளும்,
நம்மிடம் அனுமதி கேட்டுக் கொண்டு வெளியே
வருவதில்லை. அவையாவும், அவைபோக்கில், அந்தந்த
சூழ்நிலைக்கேற்ப, வெளிப்பட்டு வந்து விடுகின்றன.

சில அனுபவங்கள், நம்முடைய எதிர்பார்ப்புக்
களையும் மீறி, வெளிப்பட்டு விடுகின்றன.

இப்படி ஒரு கதையைக் கூறுவார்கள்.

அரசர் ஒருவர், தான் என்றென்றும் இளமையாக
இருக்க விரும்பினார். அதற்கான மருந்து ஒன்றைத்
தேடிக் கொண்டிருந்தார்.

அரசவைக்கு வந்த புதிய மருத்துவர் ஒருவர், விசேஷமான மருந்தொன்றைத் தயாரித்து அரசருக்குக் கொடுத்தார்.

அந்த மருந்தை, நாற்பது நாட்கள், தினமும் காலையில் மட்டும் சாப்பிட வேண்டும் என்று, சொல்லிக் கொடுத்தார். கடைசியில் ஒரு நிபந்தனையையும் விதித்தார்.

அதாவது, ‘மருந்தைச் சாப்பிடும் போது, குரங்கை நினைக்கக் கூடாது.’ இதுதான் அந்த நிபந்தனை.

அரசர் கூறினார்: “ எனக்கு ஆயிரம் பிரச்சினைகள், தலைக்கு மேல் உள்ளன. அவற்றைச் சரி செய்யவே எனக்கு நேரம் போதாது. இந்நிலையில், குரங்கையெல்லாம் எதற்கு, நான் நினைக்கப் போகிறேன்? ”

அவர் அப்படிக் கூறிவிட்டு, மருந்தை வாங்கிக் கொண்டார்.

மறுநாள் காலையில் மருந்தைச் சாப்பிட வேண்டும். அரசர் மருந்தை எடுத்தார். ஆனால் அதோடு சேர்ந்து, குரங்கின் நினைவும் வந்து விட்டது. அன்று மருந்தைச் சாப்பிட முடியவில்லை.

மறுநாள் மருந்தைச் சாப்பிட முயற்சி செய்தார். அன்றும், அதே கதைதான். மருந்தை எடுக்கவும், குரங்கின் நினைவு வந்து விட்டது.

மன்னருக்கு வழி தெரியவில்லை. குரங்கை நினைக்காமல் மருந்தைச் சாப்பிடுவது எவ்வாறு?

அரசர், அனைவரிடமும் ஆலோசனை கேட்டார். அரசருக்கு உதவ, மந்திரி ஒருவர் முன்வந்தார்.

“அரசே! ஒரு நேரத்தில் ஒரு சிந்தனைதான் ஏற்பட முடியும். நீங்கள் மருந்தை எடுத்துக் கொள்ளும் போது, குரங்குக்குப் பதிலாக யானையை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். யானையின் நினைவு இருக்கும் வரை, குரங்கின் நினைவு வராது. அதற்குள் நீங்கள் மருந்தை எடுத்துக் கொண்டு விடலாம்.” இப்படி அந்த மந்திரி ஆலோசனை வழங்கினார்.

மந்திரி சொல்வதும் அரசருக்கு நியாயமாகவே பட்டது. இதையுந்தான் முயற்சி செய்து பார்ப்போமே, என்று முடிவு செய்தார்.

யானையை நினைத்துக் கொண்டே மருந்தை நெருங்கினார். ஆனால் மருந்தை நெருங்கவும், யானையானது, யானையாவு பெரிய குரங்காக மாறி விட்டது.

இப்படி, நமது மனது, அதன்போக்கில் செயல்படும் அம்சமாக உள்ளது. ஏதோ சில சிந்தனைகளை நாமாக விரும்பி சிந்தித்துப் பார்ப்பதன் மூலம், நமது சிந்தனை அமைப்பு, நமக்கு அடங்கியது என்று, தவறாக முடிவு செய்து விடுகிறோம்.

நமது சிந்தனைகளும், உணர்வுகளும், நமது விருப்பங்களுக்கும், உத்தரவுகளுக்கும் கட்டுப்பட்டவை அல்ல. அவையாவும், அவைபோக்கில் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவையாவும், நமது இயல்பிலிருந்து, நமது மனதின் வாயிலாகவே ஏற்பட்டாலும் கூட,

அவை நமக்குக் கட்டுப்பட்டவை அல்ல. அவையாவும், அவைபோக்கில் வெளிவருகின்றன. அவை, நமது இயல்புக்கு ஏற்பவும், நாம் எதிர் கொள்ளும் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்பவும், அவைபோக்கில், தாமாக வெளிவருகின்றன.

சரி,

அவை, நம்மையும் மீறி, வந்து விட்டதாகவே வைத்துக் கொள்வோம்.

அவற்றை அப்படியே விட்டுவிட வேண்டியதுதானா?

அப்படி வரும் சிந்தனைகளிலும், உணர்வுகளிலும், நல்லவைகளும் இருக்கலாம்; பழிக்கப்பட்ட பாதகமானவைகளும் இருக்கலாம்.

நல்ல செயல்களுக்குக் காரணம்,

நல்ல சிந்தனைகளும், நல்ல உணர்வுகளுமே.

அதுபோல், தீய உணர்வுகளும், சிந்தனைகளும், தீய செயல்களை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன.

நல்ல உணர்வுகளும், நல்ல சிந்தனைகளும் ஏற்படும் போது, பிரச்சினை எதுவுமே இல்லை. அவை நல்ல செயல்களையே ஏற்படுத்தி விடும்.

ஆனால் மோசமான உணர்வுகளும், சிந்தனைகளும், நம்மையறியாமல் எற்படும் பட்சத்தில்,

அவற்றை அவைபோக்கில் விட்டுவிட முடியுமா?

ஓர் உதாரணம்.

ஒருவர் நம்மிடம் தவறாக நடந்து கொள்கிறார். இதனால் அவர் மீது, நமக்குக் கோபம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

அடுத்து நாம் என்ன செய்கிறோம்?

அப்படித் தவறாக நடந்து கொண்டவர், நமக்குக் கீழே வேலை செய்பவராக இருக்கும் பட்சத்தில், நாம் அவர் மீது பாய்ந்து, அவரைத் திட்டி விடுகிறோம்.

அப்படித் தவறாக நடந்து கொண்டவர், நம்முடைய மேலதிகாரியாக இருக்கும் பட்சத்தில், நாம் என்ன செய்வோம்?

அவரை, நம்முடைய மனதிற்குள்தான் திட்டிக் கொள்வோம். அவரை, வெளிப்படையாக ... நேரடியாக, நம்மால் திட்ட முடியாது.

நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனைகளும், உணர்வுகளும், நம் கைவசம் இல்லை. அதனால்தான் அவைபோக்கில் வந்து விட்டன.

ஆனால், செயல் என்பது, நம் கைவசமே உள்ளது. அதனால்தான், நம்மால் சிலரிடம், வெளிப்படையாகக் கோபத்தைக் காட்ட முடிகிறது; சிலரிடம், வெளிப் படையாகக் கோபத்தைக் காட்டாமலிருக்க முடிகிறது.

அதுவும் நம் கைவசம் இல்லாத பட்சத்தில், எவரும் இந்த உலகைக்க காப்பாற்ற முடியாது; நம்மையும் நம்மால் காப்பாற்ற முடியாது.

எவரும் அறிவிபூர்வமான செயல்களில் ஈடுபட முடியாமல் போய் விடும்.

நம் மையறியாமல் வரும் உணர்வுகளும், சிந்தனைகளும், நம்முடைய செயல்களுக்குக் காரணமாக அமைந்தாலுங்கூட, அவை, நமது அறிவுக்குக் கட்டுப்பட்டே செயலாக மாறுகின்றன.

நமது அறிவின் ஒப்புதல் பெற்றே, அவை செயலாக மாறுகின்றன.

நம் அறிவின் அங்கீகாரத்தைப் பெறாத, நம்முடைய உணர்வுகளும், சிந்தனைகளும், தாமாக மறைந்து விடுகின்றன.

அவை எப்படித் தாமாக ஏற்பட்டதோ, அப்படி அவை, தாமாக மறைந்து விடுகின்றன.

நம்முடைய உணர்வுகளும், நினைவுகளும், ஓர் இசைக் கருவியிலிருந்து வெளிப்படும் இசையைப் போன்றதே.

ஓர் ஆர்மோனியப் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டால், அதில் இசையை எழுப்பும் பலவிதமான பட்டன்கள் இருக்கும்.

ஓரு பட்டனை அழுத்தினால்,
ஒருவிதமான இசை வெளியே வரும்.

அந்த இசையை அப்பறப்படுத்த, நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? நாம் எதுவுமே செய்யத் தேவையில்லை.

வெளிப்பட்ட அந்த இசையின் ஆயுள், வெறும் அரை வினாடிதான். அத்துடன் அது, தானாக மறைந்து விடும்.

அதை அப்பறப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்து, நாம் மீண்டும் அதே பட்டனை அழுத்தி விட்டோமாயின்,

அந்த இசை, மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டு விடும்.

இப்படி நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனைகள் மற்றும் உணர்வுகளின் ஆயுளும் வெறும் அரை வினாடி நேரம் மட்டுமே.

அவை அனைத்தும், தாமாக ஏற்பட்டு,
தாமாக மறைந்து விடும்.

அவற்றை அப்புறப்படுத்த, நாம் எதுவுமே செய்யத் தேவையில்லை.

ஆனால்,

நாம் அப்படி, அதனை விட்டு விடுவதில்லை.

அதனை அப்புறப்படுத்தப் போராடி விடுகிறோம். அவை நம்மை விட்டு விட்டுப் போய் விட வேண்டுமென்று, போராடி விடுகிறோம்.

இதனால் நம் மையறியாமல் ஏற்பட்ட உணர்வுகளுக்கும், நினைவுகளுக்கும், மீண்டும் உயிர் கொடுத்து விடுகிறோம். அவற்றைப் புதுப்பித்து விடுகிறோம்.

இசைக் கருவியின் பட்டனை, இசையை நிறுத்த வேண்டும் என விரும்பி, மீண்டும் அழுத்தி விடுகிறோம். இதனால் இசையை மீண்டும் புதுப்பித்து விடுகிறோம்.

நாம் எதுவுமே செய்யாத நிலையில், தாமாக ஏற்பட்ட உணர்வுகள் யாவும், தாமாக மறைந்து விடுகின்றன.

அனுபவங்களிலிருந்து விடுதலை

நாம் நமது யோக சாதனைகளின் மூலம், சில ஆனந்த மயமான உணர்வுகளை உற்பத்தி செய்கிறோம். அந்த உணர்வுகளை, நிரந்தரப் படுத்தலாம் என நாம் செய்யும் அத்தனை முயற்சிகளும், பலன்றுப் போய் விடுகின்றன.

அப்படியே நாம், நமது முயற்சிகளில் வெற்றி பெற்று, சில ஆனந்த உணர்வுகளை நம்மோடு தக்க வைக்க முடிந்தால்,

அவை, நமது உடலின் ஆரோக்கியத்தையே சிதைத்து விடுகின்றன.

ஆன்மீக உலகில்,

ஆனந் த அனுபவங் களை அடைவதுதான் , ஆன்மீகத் தின் உயர்ந்த நிலை எனக் கருதும் மனோபாவம் இருந்து வருகிறது.

அந்த எண்ணம் இருக்கும் வரை,

அவர்களுடைய ஆன்மீகப் பயணம், எத்தனை ஜென்மங்கள் எடுத்து முயன்றாலும், முடிவுக்கு வராது.

ஆனந்தம் என்றால் என்ன, என்பதைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட காரணத்தினாலேயே,

இத்தகைய இழுபறிநிலை, ஏற்படுகிறது.

அனுபவங்கள் அனைத்தும் தற்காலிகமானதே. ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் அனைத்தும், மறைந்துதானாக வேண்டும்.

நமது அனுபவங்களோடு, நாம் முரண்பட்டுப் போராடுவதன் காரணத்தினாலேயே,

தேவையற்ற அனுபவங்கள் பல, நம் மைத் தொடர்ந்து வருகின்றன.

நாம் ஒரு குரங்குக் கதையைப் பார்த்தோம். குரங்கை நினைக்காமல் மருந்தைச் சாப்பிடுவது எப்படி, என்ற கேள்வி அந்தக் கதையில் எழுப்பப்பட்டிருந்தது.

அரசர் மந்திரியின் சொற்படி குரங்குக்குப் பதிலாக, யானையை நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால் மருந்தை நெருங்கும் போது, அவர் நினைவில் வந்த யானை, குரங்காக மாறி விட்டது.

இப்படி, நமது அனுபவங்களும், உணர்வுகளும், நினைவுகளும் நம்மையறியாமல் நமக்கு ஏற்பட்டு

விடுகின்றன. நமது விருப்பத்தையும், முயற்சியையும் மீறி, ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

அந்த அரசரால் மருந்தைச் சாப்பிட முடியவில்லை. அந்நிலையில் அவருடைய அரசவைக்கு, துறவி ஒருவர் வந்தார். அவரிடமும் அரசர் தனது பிரச்சினையைக் கூறினார்.

குரங்கை நினைக்காமல், மருந்தைச் சாப்பிடும் முறையைக் காட்டித்தருவதாக, அந்தத் துறவி, பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்கிறார்.

அரசவைக்கே மருந்தை எடுத்து வரச் சொல்லுகிறார். மருந்து கொண்டு வரப் படுகிறது. மருந்தை எடுத்துச் சாப்பிடும்படி, துறவி அரசனிடம் கூறுகிறார்.

மருந்தைச் சாப்பிட, அரசன் முன் வரும்போது, வழக்கம்போல் குரங்கின் நினைவு வந்து விடுகிறது.

“குரங்கின் நினைவு வருகிறதே சுவாமி? ” என்று அரசர் முறையிடுகிறார்.

“குரங்கை நீயாக நினைத்தாயா? அல்லது குரங்கின் நினைவு, அதுவாக வந்ததா? ” என துறவி வினவுகிறார்.

“குரங்கை நானாக நினைக்கவில்லை. குரங்கின் நினைவு, அதுவாகத்தான் வந்துள்ளது.” ... மன்னர் கூறுகிறார்.

“பிறகு நீ எப்படிக் குரங்கை நினைத்ததாகும். நீயாகத்தான் குரங்கை நினைக்கக் கூடாது. அதுவாக வந்த நினைவுக்கு நீ ஏன் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறாய்? அதனால் மருந்தைச் சாப்பிடும் உரிமை உனக்கு உண்டு,” என்று கூறி, மன்னரை, அந்த மருந்தைச் சாப்பிட வைக்கிறார்.

இப்படி,

நமது உணர்வுகளும், நினைவுகளும், அனுபவங்களும், நம்மையறியாமல், அவைபோக்கில், தாமாக ஏற்படுகின்றன.

தாமாக வந்தவை அனைத்தும், தாமாகவும் மறைந்து விடுகின்றன.

ஆனால், நாமாக அவற்றைக் கொண்டு வந்து விட்டது போல், நாம் நடந்து கொள்கிறோம். அவற்றோடு முரண்பாடு கொள்கிறோம்.

அவை தாமாக நிகழ்கின்றது என்பதை, நாம் புரிந்து கொள்வதன் மூலம், நாம் நமது தேவையற்ற பொறுப்புகளிலிருந்து, நீங்கி விடுகிறோம். தேவையற்ற சுமைகளை, இறக்கி வைத்து விடுகிறோம்.

அகத்தளவில் நாம் செய்வதற்கோ, அடைவதற்கோ, எதுவும் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்வதுதான், உண்மையான புரிதலாகும்.

அகத் தளவில் நாம் செய் வதற் கு
எதுவுமில்லையென்ற, ‘பொறுப்பற்ற’ தன்மைக்கு, நாம்
வந்து விடும் போது, நம்முடைய மனோ இயக்கம்
முழுவதும், எந்தப் போராட்டமும், எந்த முரண்பாடும்
இல்லாமல், அதுபோக்கில் இயங்கத் துவங்குகிறது.

அதுவே அதன்போக்கில் இயங்கிக் கொள்ளும்,
முழுமையான சுதந்திரத்தை,
அதுவே எடுத்துக் கொள்கிறது.

அதனுடைய சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும், எந்த
முயற்சியிலும், நாம் ஈடுபடாமல் இருந்து விடுகிறோம்.

நம்முடைய மன இயக்கத்தின், எந்தப் பகுதியும்,
அந்த மன இயக்கத்தைச் சீரமைக்கும், தனிப்பட்ட
பொறுப்பை, ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மையை, இழந்து
விடுகின்றது.

அந்நிலையில், நமது மன இயக்கம் முழுவதும்,
தாமாக இயங்கும் சுதந்திரத்தைப் பெற்று விடுகிறது.

இந்நிலையில்,
நமது மன இயக்கத்தில், முரண்பாடுகள் எவையும்
இல்லாமல் போய் விடுகின்றன.

முரண் பட்டுப் போராடும் போதுதான், அது
பிரச்சினைக்குரிய நிலையாகிறது.

ஆரோக்கியமான உடல்,
 இருப்பது தெரியாமல் இருக்கிறது;
 உணர்வறியாமல் இருக்கிறது.
 உடலில் ஏற்படும் காயமே – பிரச்சினையே,
 உணர்வைக் கொண்டு வருகிறது.

இப்படி,

நமது மனதில், பிரச்சினைகள் இருக்கும் போதுதான்,
 நமது மனதில், போராட்டம் இருக்கும் போதுதான், அது,
 உணர்வைக் கொண்டு வருகிறது.

நமது மன அம்சங்களைச் சீரமைக்க நாம் போராடாத
 நிலையில், அதுவும், ஒருவகை உணர்வறியா நிலைக்குப்
 போய் விடுகிறது.

எப்படி ஆரோக்கியமான உடல்,

எல்லா உபாதைகளிலிருந்தும்,

விடுபட்டுள்ளதோ,

அப்படி,

நமது மனமும், எல்லாவிதமான உபாதை
 களிலிருந்தும் விடுபட்டுள்ளது.

ஆரோக்கியமான உடல் எப்படி,

சகஜ சமாதியிலிருக்கிறதோ,

அப்படி, ஆரோக்கியமான மனதும்,

சகஜ சமாதியிலிருக்கிறது.

அந்நிலையில்,

நமது மனதின், ஒவ்வொரு இயக்கமும் சமாதி இயக்கமே. இங்கு, நமது மனது, சுயமுரண்பாட்டை இழந்து விடுகின்றது.

துயரமான அனுபவங்களை, அப்புறப்படுத்த முனைவது மட்டும் முரண்பாடல்ல;

இன்பமான அனுபவங்களைத் தக்க வைக்க முயல்வதும், முரண்பாடுதான்.

இத்தகைய முரண்பாடுகள்தாம் இத்தகைய போராட்டங்கள்தாம், உணர்வு நிலையைக் கொண்டு வருகின்றன.

முரண்பாத நிலையில்,

சமன்பாடு மட்டுமே, அங்குள்ளது;

சமாதி மட்டுமே, அங்குள்ளது.

ஆனந்தம் என்பது,

உண்மையில், இந்த சமாதியையே குறிக்கிறது. தன்னுணர்வு மாத்திரமாக இருக்கும், ஆரோக்கியமான நிலையையே குறிக்கிறது.

இன் பங்களுக் கெல்லாம் ஆதாரமான, இருப்புணர்வையே அது குறிக்கிறது.

அந்த இருப்புணர்வு,

அதுவாக இருக்கிறது.

அது,

நம்மால் கொண்டு வரப்பட்டதன்று.

இன்பத்தைக் கொண்டு வரலாம், துன்பத்தைக் கொண்டு வரலாம், ஆனால் இருப்புணர்வைக் கொண்டு வர முடியாது.

அனுபவங்களைக் கொண்டு வரலாம்;

ஆனால் இருப்புணர்வைக் கொண்டு வர முடியாது.

அது, அதுவாக இருக்கிறது.

அது, அனுபவமாக இருக்கிறது; அனுபவத்தைக் கடந்து இருக்கிறது.

அறியாமல், அறிந்து கொண்டிருக்கிறது.

இருப்பது தெரியாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. உணர்வோடு உணர்வற்றிருக்கிறது.

அதுவே,

உண்மையின் இருப்பாக உள்ளது.

அனைத்துக்கும்,

ஆதாரமாக உள்ளது.

சுய முரண்பாடற்ற மனது

போராட்டமில்லாத மனது

அனுபவங்களைச் சீரமைக்கப் போராடாத மனது

இன்பங்களைத் தக்க வைக்க முயற்சிக்காத மனது

துன்பங்களை அப்புறப்படுத்தப் போராடாத மனது,

.... சமாதி நிலையில் உள்ளது.

.... இருப்புணர்வில் உள்ளது.

.... ஆரோக்கிய நிலையில் உள்ளது.

10

அனைத்தும் ஒன்றே

ஆன்மீக உலகத்தைத் தடுமாற வைக்கும் இன்னுமொரு அம்சம்: “அனைத்தையும் ஒன்றாகக் காண்பது”.

“அனைத்தும் ஒன்றே; அனைத்தும் இரண்டற்றதே”. “ஞானி எவ்வாவற்றையும் தன் நிடத் திலும், எல்லாவற்றிலும் தன்னையும் காண்கின்றான்”.

“ஏகம் சத்”

“அத்துவைதம்”

இப்படிப் பலவிதமான வாசகங்கள், ஆன்மீக உலகத்தை வலம் வந்து கொண்டு இருக்கின்றன.

அதுமட்டுமில்லாமல்,

நாம் மதிக்கக் கூடிய பெரியவர்கள் பலரும், தங்கள் அனுபவத்தைக் கூறும் போது, தன்னை எல்லாவற்றிலும் கண்டதாகவும், தானே எல்லாமாக இருப்பதாகவும் ஏற்பட்ட, அனுபவங்களைக் கூறுகின்றனர்.

பெரியவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் யாவும், மறுக்கப்பட முடியாத, ஆவணங்களாகி விடுகின்றன.

அதே அனுபவம், தனக்கும் வேண்டுமென்ற எதிர்பார்ப்பு, ஒவ்வொரு ஆண்ம சாதகனுக்கும் ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

இருட்டுக்குள் இருப்பதாக, ஒருவர் தன்னைக் கருதும் போது, ஒனி கொடுக்கக் கூடிய பெரியவர்களின் வார்த்தையை, பிரமாணமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலையில், அவர் இருக்கிறார்.

வழி தெரியாமல் தவிக்கும் ஒருவர், வழி காட்டுபவர் கூறுவதைத்தானே ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?

யோக சாதனைகளில், உயர்நிலை அனுபவங்களைப் பெற்ற சிலர், தங்களை ஞானிகளாக அறிவித்துக் கொள்கிறார்கள்.

அதனால் ஆன்மீக உலகில்,

அனுபவங்களின் தாக்கம், மிகவும் அதிகமாக உள்ளது.

அனைத்தையும், அனுபவங்களாக எடுத்துக் கொள்ளும் போக்கு அமைந்து விட்டது.

இது தவறா?

தவறில்லை.

ஆன்மீக உலகின் அடித்தளமே, யோக சாதனைகள் தாம். ஆன்மீகத்தின் அற்புத அனுபவங்களைல்லாம் பொய்யானவை அல்ல.

அனுபவங்களில் சிறந்தவை, ஆன்மீக அனுபவங்களே.

ஆனால், நாம் அஸ் திவாரம் போட்டு, அஸ்திவாரத்தோடு நின்று விடக் கூடாது. அஸ்திவாரம் என்பது, கட்டடம் கட்டுவதற்காகப் போடப்படும் அடித்தளம் மட்டுமே.

அஸ்திவாரம், ஒரு கட்டிடத்துக்கு முக்கியம் என்பதற்காக, அஸ் திவாரத் தோடு நின்று, அஸ்திவாரத்தோடு வாழ்ந்து விடக் கூடாது.

அஸ்திவாரம் என்பது, நாம் தங்கினிருப்பதற்காக அமைக்கப்பட்டதன்று. அதற்கும் மேலாகக் கட்டப்படும் கட்டிடமே, நாம் தங்கியிருப்பதற்காக அமைக்கப்படுகிறது.

யோக சாதனைகளும், அனுபவங்களும் ஆரம்பமே. அதையும் கடந்த நிலையிலேயே மெய் ஞானம் அமைந்துள்ளது.

அதனைக், கடந்த நிலை என்று குறிப்பிட்டதால்,

மெய்ஞான நிலை என்பது,

யோக சாதனைகளுக்கு எதிரான நிலையன்று.

மெய் ஞானநிலை என்பது,

எந்தக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் உட்பட்டதன்று. அதனால், அது எதற்கும் சாதகமான நிலையென்றோ,

எதற்கும் எதிரான நிலையென்றோ,

அதனைக் கூறிவிட முடியாது.

அதனைச் சாதகமான நிலை என, எடுத்துக் கொண்டாலும் ஒரு வகையில் சரிதான்.

அதனைப் பாதகமான நிலை என, எடுத்துக் கொண்டாலும், ஒருவகையில் சரிதான்.

அதனை வெறும் அஸ்திவாரமாக எடுத்துக் கொண்டால் அது சரியானதே. அதனை அஸ்திவாரத்தோடு முடித்து, அஸ்திவாரத்தோடு நின்று கொண்டால் அது பாதகமானதாகி விடுகிறது.

Oneness என்று கூறப்படும்,

அந்த ஒருமைத்தன்மை என்பது என்ன?

“அத்வைதம்” என்று கூறப்படுகிறது. இரண்டற்றது எனக் கூறப்படுகிறது.

இரண்டு என்ற பிளவுகள் இல்லாத பட்சத்தில், அது ஒன்றாகத்தானே இருக்க முடியும்?

“அத்வைதம்” என்பது, வேதாந்த சித்தாந்தங்களில் கூறப்படும் தலையாய உண்மையாகவும், தத்துவமாகவும் கருதப்படுகிறது.

அவற்றின் உண்மைத்தன்மை எவ்வாறு உள்ளது, என்பதை அறிய ஆன்ம சாதகர்கள் அனைவருமே கடமைப் பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இரண்டல்ல என்று கூறும் போது, அங்கு இரண்டு இருப்பவை போலவும், ‘பல’ இருப்பவை போலவும் ஒரு தோற்றும் ... பொருள், ஏற்பட்டு விடுகிறது.

“இரண்டாகத் தெரிந்தாலும், உண்மையில் இரண்டு கிடையாது; உண்மையில் இருப்பது ஒன்றே”, எனக் கூறுவது போல், அந்தப் பதம் அமைந்துள்ளது.

அப்படி இரண்டாக உள்ளவை, ... அப்படிப் பலவாக உள்ளவை, எவை? அவை ஏன் பிறகு இரண்டாகவோ, பலவாகவோ தோன்றாமல் போய் விடுகின்றன?

வேறுபட்டுத் தோன்றும் அவை, ஏன் பிறகு வேறுபடாமல் போய் விடுகின்றன?

நாம் நிலைக் கண்ணாடியின் முன் நின்று, தலைவாரிக் கொள்கிறோம்.

நிலைக் கண்ணாடிக்குள், நம்முடைய உருவும் அப்படியே தோன்றுகின்றது. நாம் செய்யும் அத்தனை அசைவுகளையும், அந்த உருவமும் செய்து விடுகிறது.

அந்த உருவமும், நாமும் வேறுவேறா? அந்த உருவமும், நாமும் ஒன்றுதானா?

உண்மையில் அங்கே இரண்டு உள்ளதா?

இரண்டு இருப்பதுபோல் தோற்றும் ஏற்படுகிறது. ஆனால், உண்மையில் அங்கே இரண்டு கிடையாது. அங்கு இருப்பது ஒன்றே. ஆனால் இரண்டு போல் தோன்றுகிறது.

தோற்றும் வேறு; உண்மை வேறு.

இப்படி, இருமையிலும் ஒருமை காண்பதுதான், அத்வைதமா?

அடுத்ததாக,

“ஏகம் சத்” என, வேத வாக்கியம் கூறுகிறது.

‘உண்மை ஒன்றுதான்’ எனக் கூறுகிறது.

இங்கு, பலவற்றை பற்றியோ, இரண்டைப் பற்றியோ, நேரடியாக எந்தக் குறிப்பும் இல்லை.

ஆனாலும், ‘ஒன்று’ எனக் கூற வேண்டிய அவசியம் ஏன் ஏற்பட்டது என்று பார்க்கும் போது, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அம்சம் ஏதாவது இருக்குமோ என்ற, ஜயத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

“இரண்டல்ல” என்பது, எதிர்மறையான அனுகுமுறை.

“உண்மை ஒன்றே” என்பது, நேர்மறையான அனுகுமுறை.

இந்த இருவகைக் கூற்றுகளும், கூறவரும் செய்தி, ஒன்றாகவே அமைந்தள்ளது.

இதைத்தான் இந்த சொற்களின் மூலம் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இவைகள் யாவும், வெறும் தத்துவங்களா, அல்லது
நடைமுறை உண்மைகளா?

நடைமுறையில்,

இவை எவ்வாறு செயல்படுகின்றன?

யோகிகளின் அனுபவம்

யோக சாதனைகளில் ஈடுபட்ட பெரியவர்கள் பலர், தங்களுடைய அனுபவங்களைக் கூறுகின்றனர்.

அவை அவர்களுடைய கருத்துக்கள் அல்ல; அவை யாவும், அவர்கள் நேரடியாக அனுபவித்துப் பார்த்த அனுபவங்கள்.

அவர்கள் நிதர்சனமாகக் கண்ட காட்சியே அது. அது அவர்களுடைய கற்பனை அல்ல; அவர்கள் கண்டது கனவு கிடையாது.

ஆகவே அவர்களது அனுபவத்தை, எவராலும் மறுக்க முடியாது. அவர்களுடைய அனுபவங்களில், நடைமுறை உண்மை என்னும் முத்திரை குத்தப்பட்டுள்ளது. நிதர்சனமான உண்மை, என்னும் முத்திரை குத்தப்பட்டுள்ளது.

அவர்களுடைய நிலைப்பாடு என்ன என்பதையும், நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சாஸ்திரங்களின் கூற்று என்னவென்பதையும், நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

யோக சாதனன்யாளர்களின் அனுபவம் ,
சாஸ் திரங்களுடைய கூற்றுக்கு மிகவும்
பொருத்தமானதாக அமைந்துள்ளது.

இப்படி,

கருத்தும், அனுபவமும் ஒன்று சேர்ந்த நிலையில்,
அது ஒரு நிருபிக்கப்பட்ட உண்மையாகி விட்டது.

அதனால் நமக்கு, சந்தேகம் ஏற்படும் வாய்ப்பே
இல்லாமல் போய் விட்டது.

கருத்தை, அனுபவம் உறுதிப்படுத்துகிறது.
அனுபவத்தை, கருத்து அங்கீகரிக்கிறது. ஆக, அது
வேறும் கருத்தாக இல்லாமல், அது ஓர் உயிருள்ள
உண்மையாகி விடுகின்றது.

ஒன்றை அறிவதில்,

அனுமானத்தை விட,

பிரத்யட்ச அனுபவமே, பெரும் முக்கியத்துவம்
உடையதாக உள்ளது.

நாம் ஒன்றை பிரத்தியட்சமாக அறியும் போது,
அதை விடவும், வேறு ஆதாரம் நமக்கு என்ன
வேண்டியிருக்கிறது?

எந்த உண்மையாக இருந்தாலுங்கூட,

பிரத்யட்சமாக – நேரடியாக, உணர்ந்து அறியும்
போது மட்டுமே,

அது யதார்த்தமாகவும்,
உண்மையாகவும் உள்ளது.

இதனால், யோக சாதனையாளர்களின் அனுபவங்கள் யாவும், பெரும் முக்கியத்துவம் உடையனவாக அமைந்து விட்டன.

இவை எல்லாவற்றையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டே, நாம் ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஓர் உதாரணம்.

நல்ல வெயில் காலம். வெயிலின் கொடுமை தாங்க முடியவில்லை. நண்பகல் நேரம். நாம் இரயிலில் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நாம் பயணம் செய்வது, குளிருட்டப்பட்ட பெட்டியில். வெயிலுக்கு ஈடு கொடுக்கும் வகையில், குளிருட்டும் அமைப்பையும் சற்று அதிகப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதனால், பெட்டியிலுள்ள குளிர், சற்று அதிகமாகவே உள்ளது. போர்த்திக் கொள்ளலாமா என்று கூடத் தோன்றுகின்றது.

அதிகக் குளிராக இருப்பதால், அந் தப் பெட்டியிலிருந்து கொஞ்ச நேரம் வெளியே வந்து, டாய்லெட் அறைக்குப் போவது கூட, குளிருக்குச் சற்று இதமாக உள்ளது. நடுக்கிக் கொண்டிருந்த குளிரிலிருந்து, சற்று விடுபட்ட உணர்வை ஏற் படுத்துகிறது. குளிரிலிருக்கும் போது, கதகதப்பை நாடிச் சென்றதைப் போலிருக்கிறது.

அப்படி நாம், குளிருட்டப்பட்ட பெட்டியில் பயணம் செய் து கொண் டிருக் கிறோம். வண் டி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் போகும் வண்டி, ஒரு வயல் வெளியில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இரயில் பாதையின் இரு புறமும் வயல்கள். வயல்களில் பலர் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அமைதியான நிலையில், அவரவர் வேலையை, அவரவர் செய் து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நாம் குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் வெயிலில் வேலை செய் து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்போது,

நமது கண்ணோட்டத்தில்,

அவர்கள் சிரமப்படுவது நமக்குத் தெரியாது.

வெயில் தாங்க முடியாமல், எவராவது ஓடினால் மட்டுமே, அது நமக்கு வித்தியாசமான உணர்வை ஏற்படுத்தும். அப்படி இல்லாமல், அவர்கள் ஒரே இடத்தில் இருந்து கொண்டு, அமைதியாக வேலை பார்க்கும் போது,

அவர்கள் வெயிலின் கொடுமையை அனுபவிக்கிறார்கள் என, என்னத் தோன்றாது. அவர்கள் குளிருக்கு இத்மாக, வெயிலில் நிற்பது போன்று கூடத் தோன்றும். குளிர் பிரதேசங்களில், வெயிலில் நிற்பது

எப்படி, சுகமான அனுபவமாக இருக்குமோ, அப்படி இருப்பது போன்று தோன்றும்.

அதற்குக் காரணம்,

நாம் குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பது மட்டுமே தான். நம்முடைய அனுபவம், இவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறது.

நம்முடைய சொந்த அனுபவத்தின் தாக்கம், நாம் பார்க்கும் பொருளில் பிரதிபலித்து விடுகிறது.

நாம் எவருடைய வரவுக் காகவோ காத்திருப்போமானால், தூரத்தில் வருபவர்கள் அனைவருமே, நாம் எதிர் பார்ப்பவராகவே தோன்றுவார்கள்.

நமது மன அனுபவத்தின் தாக்கம், நாம் காண்பவற்றின் மீதும் பிரதிபலித்து விடுகிறது.

ஒடி ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் குற்றவாளியின் கண்களுக்கு, காண்பவர்கள் அனைவரும், மப்டியில் வந்த காவலர்களோ என்றுதான் தோன்றும்.

இவை அனைத்தும், நம் மனோ அனுபவத்தின் தாக்கமே.

இப்படி,

நம்முடைய அக அனுபவங்கள்,

நம்மோடு நின்று விடாமல்,

நமக்கு வெளியேயும் பிரதிபலித்து விடுகின்றன.

அதனால் நமக்கு வெளியே உள்ளவையும், நமது அனுபவத்துக்குள் வந்தவையாகி விடுகின்றன.

நமது ஆன் மீக அனுஷ்டானங்களுள், தன்னுணர்வை கவனம் செய்தல் எனும் பயிற்சி பலராலும் மேற்கொள்ளப் படுகிறது.

தன்னை அறிதல், தன்னுணர்வோடு இருத்தல், தன்னையே கவனித்தல், தான் தானாக இருத்தல், உணர்வை உணர்வால் அறிதல், அறிவை அறிவால் அறிதல்,

.... என்று பல பெயர்களில் இது விவரிக்கப்படுகிறது.

நாம் எதை அறிந்தாலும், நமது கவனத்தை அதன் மீது செலுத்தித்தான் அறிய முடியும். நமது கவனம் சிதறி விட்டால், நம்மால் எதையும் அறிய முடியாது. நமது கவனம் எதைக் காட்டுகிறதோ அதைத்தான் நம்மால் அறிய முடியும்.

ஒருவர் பேசுவதை, நாம் கேட்க வேண்டும் என்றால், நமது கவனம், அவரது பேச்சின் மீது படிந்திருக்க வேண்டும். இப்படி நமது கவனம் ஓவ்வொன்றின் மீதும் பொருந்தியிருக்கும் நிலையில்தான் அதனை நாம் அறிகிறோம்.

அந்த கவனத்தை எதன் மீதும் பொருத்தாமல் ... புறப் பொருள் எதன் மீதும் பொருத்தாமல்,

அந்த கவனத் தை, கவனத் தீன் மீதே
பொருத்துவதுதான், உணர்வை உணர்வால் அறிதலாகும்.

இது ஒரு தியானம். பெரும்பாலான பெரியவர்கள்,
இந்தத் தியானத்தையே வலியுறுத்துகின்றனர்.

ரமண மகரிஷியை எடுத்துக் கொண்டால்,

‘நான்’ எனும் உணர்வு, எங்கிருந்து ஸ்புரித்துக்
கொண்டு வருகிறதோ, அதையே கவனித்து, அங்கேயே
தங்கியிரு என்று கூறுவார்.

நான் என்பதுதான்,

நமது தன்னுணர்வு.

நம்முடைய கவனத்தை, ‘நான்’ எனும் இந்தத்
தன்னுணர்வின் மீது குவித்துப் பழகி வரும் போது,
நமது கவனம் முழுவதும், நான் எனும் தன்னுணர்வு
மயமாகி விடும். நாம் எந்தச் செயலைச் செய்தாலும்,
நமது கவனம் இந்தத் தன்னுணர்வாகவே இருந்து வரும்.

இந்நிலை தொடர ஆரம்பிக்கும் போது, நாம்
எவரைப் பார்த்தாலும், நாம் எதனைப் பார்த்தாலும்,

எல்லாமே,

இந்தத் தன்னுணர்வின் பகுதியாக இருப்பதாகவே
தோன்றும்.

நாமே உலகத்தின் ஒவ்வொரு பொருளாகவும், ஒவ்வொரு நபராகவும், இருப்பதாகத் தோன்றும். அது ஓர் அனுபவமாகத் தோன்றும்.

நமது கவனம் முழுவதும்,

நான் எனும் உணர்விலேயே மையம் கொண்டு விடுவதால், நாம் பார்ப்பதெல்லாம், “நான்” ஆகவே தோன்றும்.

நமது கவனம்,

இந் த நான் எனும் உணர்வில் மையங் கொள்வதிலிருந்து விடுபடும் போதுதான், எல்லாவற்றையும் ‘நான்’ ஆகப் பார்க்கும் அம்சத்தின் தன்மையும்,

குறைந்து, மறையத் துவங்கும்.

இது ஒரு பிரதிபலிப்பு அனுபவமே.

இது யதார்த்தமான உண்மையன்று.

இதுபோல்,

கவனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தாமல், கவனத்தைப் பரவலாக்கும் தியானமுறை ஒன்றும் உண்டு.

நாம் டார்ச் விளக்கை அடித்தால், அதன் ஒளி, ஏதாவது ஓர் இடத்தில் குவிந்து, ஏதாவது ஒரு பொருளை மட்டும் காட்டும்.

ஏதாவது ஒரு பொருளின் மீது மட்டுமே, அந்த ஒளி படுவதால், அதை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும்.

ஆனால் மின் விளக்கு அப்படி அன்று. அதற்கு ஒரு பொருளை மட்டும் குறி வைத்து ஒளியைப் பாய்ச்சும் அமைப்பு கிடையாது. ஆகவே அதன் ஒளி எல்லா பொருளின் மீதும் பரவலாகப் படும். குரிய ஒளியைப் போன்று எல்லாவற்றின் மீதும் பரவலாகப்படும்.

இப்படி,

நாம் நமது கவனத்தை ஏதாவது ஒரு பொருளின் மீது மட்டும் குவிக்காது, அனைத்துப் பொருள் மீதும் நமது கவனத்தை, ஏக காலத்தில் படர விடுவது என்பது, இவ்வகை தியானமுறை. ஒரே ஒரு பொருளை மட்டும் காணுவது, கவனத்தை ஒருமுகப் படுத்துவது ஆகும்.

ஒரே நேரத்தில் எல்லா பொருட்களையும் காணுவது என்பது, கவனத்தைப் பன்முகப் படுத்துவது ஆகும்.

இந்நிலையில், நமது கவனம்,

குறிப்பாக எந்த ஒரு, தனிப்பொருளின் மீதும் மையம் கொள்ளாமல், அனைத்தையும், ஒரே நேரத்தில் கவனத்தில் கொள்ளுகிறது.

ஒரு நேரத் தில் ஒரேயொரு சப்தத் தைக் கேட்பதென்பது, கவனத்தை, ஒரு பொருளின் மீது குவிப்பதாகும்.

ஓரே நேரத்தில் அனைத்து சப்தங்களையும் ஒரு சேர்க் கவனிப்பதென்பது, நமது கவனத்தை, அனைத்தின் மீதும் படர விடுவதாகும்.

இங்கு, கவனம் மட்டுமே முக்கியமாகிறது.

கவனிப்பவனும் முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை; கவனிக்கப்படுபவையும் முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை; அப்படி, அவை முக்கியத்துவம் பெறும் பட்சத்தில், அனைத்துமே, சம அளவு முக்கியத்துவம் பெறுபவையாக உள்ளன.

இத்தகைய கவனமுறை, நம்முடைய பயிற்சிகளின் விளைவாக, ஒரு சகஜ நிலைக்கு வரும் போது, காண்பவனும், காணப்படும் பொருளும், காட்சி என்னும் அனுபவத்துக்குள் அடங்கிய ஒருமையான அனுபவம் கிடைக்க ஆரம்பிக்கும்.

எல்லாமே ஒன்றாகவும்,

எல்லாமே நான் ஆகவும்,

நானே எல்லாமாகவும்,

... அமைந்திருப்பது போன்ற,

ஓர் அனுபவமும் சகஜமாக ஏற்பட ஆரம்பிக்கும்.

இது, நமது அனுஷ்டானத்தின் விளைவாக ஏற்படும், அனுபவமே ஆகும்.

நமது மன அனுபவத்தின் வெளிப்பாடே ஆகும்.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள், தேர்ந்தெடுக்காத கவனநிலை (Choiceless awareness) என்று இதனையே விவரிக்கிறார்.

நமது அனுஷ்டானங்களால் ஏற்படும், இத்தகைய ஒருநிலை அனுபவங்கள் யாவும் தற்காலிகமானதே.

அவை அனைத்தும், தோன்றி மறைபவையே.

புதிதாக வருபவை அனைத்தும், மறைவதுதான் இயற்கையின் நியதி. தோன்றுவது அனைத்தும், மறைந்து விடும் என்பதுதான், சாஸ்திரங்களின் கூற்றாகவும் உள்ளது.

இப்படி,

தற்காலிகமாக ஏற்படும், அனுபவங்களைக் குறித்துதான்,

நமது சாஸ்திரங்கள்,

“அத்வைதம்” ... “இரண்டற்றது” என்றும்,

“ஏகம் சத்” ... “ஒருமையே உண்மை” என்றும்,

கூறுகின்றனவா ?

12

முழு முதல் உண்மை

சாஸ் திரங்கள் ஒருபோதும், தற்காலிகமான உண்மை பற்றிப் பேசுவதில்லை. அவை எப்போதும் முழுமுதல் உண்மை பற்றியே பேசுகின்றன.

ஆகவே,

சாஸ் திரங்கள் வெளிப் படுத்தும் உண்மை வேறானவை.

தற்காலிகமான அனுபவம் பற்றி, அவை பேச வரவில்லை. நிரந்தரமான உண்மை பற்றியே, அவை பேசுகின்றன.

அனுபவங்கள் அனைத்தும், தற்காலிகமானவைகளே. முழுமுதல் உண்மைகள் அனைத்தும், அனுபவம் கடந்த நிலையில் உள்ளன.

அனுபவங்கள் அனைத்துக்கும், தோற்றுமே முடிவும் உண்டு.

அனுபவங்கள் அனைத்தும், விளைவுகளே. விளைவுகள் அனைத்தும், தற்காலிகமான தோற்றுங்களே.

தற்காலிகத் தோற்றுங்கள்,
 உண்மையாகவும் இருக்கலாம்;
 அல்லது,
 கனவு போன்று, தோற்றுமாகவும் இருக்கலாம்.

அனுபவங் கள் ஒரு போதும், முழுமுதல்
 உண்மையாக முடியாது.

நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள், உண்மையை
 ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தாலுங் கூட, அவை
 முழுமுதல் உண்மையாகாது.

அவை, வெறும் விளைவுகளாக இருப்பதால், அந்த
 விளைவுகள் யாவும், சில நிபந்தனைகளுக்கு
 உட்பட்டவையே; சில Condition களுக்கு
 உட்பட்டவையே.

அத்தகைய விளைவுகள், சில குறிப்பிட்ட
 சூழ்நிலையில் மட்டுமே ஏற்பட முடியும்.

சூழ்நிலைகள் மாறும் போது,

விளைவுகளும் மாறும்;

அனுபவங்களும் மாறும்.

நிபந்தனைகளுக்கும், கட்டுப்பாடுகளுக்கும் உட்பட்ட
 அனுபவங்கள் எவையும், முழுமுதல் உண்மையாக
 இருக்க முடியாது.

அதனால்,

அனுபவங்களில், மெய்யான அனுபவம், பொய்யான அனுபவம் என்ற பிரிவு கிடையாது.

மொத்தமாகக் கருதும் போது,

எல்லா அனுபவங்களும் பொய்யானவையே; பொய்மையை அடித்தளமாகக் கொண்டவையே; வந்து வந்து போகும் தற்காலிகமான விளைவுகளோ.

அப்படி வந்து போகும் உணர்வுகள் அனைத்தும், பொய்யானவையே. அந் தப் பொய்மையான அனுபவங்களில், முரண்பாடுகளும் இருப்பது சகஜம்.

எந்த அனுபவங்களில், முரண்பாடுகள் அதிகமாக உள்ளன; எந்த அனுபவங்களில், முரண்பாடுகள் குறைவாக உள்ளன,

.... என்பதில்தாம்,

நாம் உண்மையான அனுபவம், பொய்யான அனுபவம் எனப் பாகுபடுத்திக் கொள்கிறோம்.

மொத்தமாக எடுத்துப் பார்த் தோமானால், அனுபவங்கள் அனைத்தும் பொய்யானவையே.

நம்பகத் தன்மை இல்லாதவையே.

அனுபவங்கள் அனைத்தையும், அப்படியே நம்புவது என்பது,

நமது குழப்பத்தை அதிகரிப்பதாகவே அமைந்து விடும்.

இதனால்தான்,

'கண்ணால் காண்பதும் பொய்; காதால் கேட்பதும் பொய்; தீர் விசாரிப்பதே மெய்', என்ற கூற்று,

முக்கியத்துவம் உடையதாக அமைந்து விட்டது.

ஒருமைத் தன்மை குறித்து, நாம் பார்த்து வந்தோம்.

அதிலுள்ள உள்ளாந்த உண்மைதான் என்ன?

'அத்வைதம்' என்பதிலும், 'ஏகம் சத்' என்பதிலும் உள்ள, முழுமுதல் உண்மைதான் என்ன?

சாஸ்திரங்கள் சுட்டிக் காட்ட முயலும், அந்த மாபெரும் உண்மைதான் என்ன?

அது புதிரானதா?

சராசரி மனிதனோடு தொடர்பு இல்லாததா?

அறிவுத்திறம் மிக்க ஆன்றோர்களால் மட்டும்தான் அடையக் கூடியதா? ... அறியக் கூடியதா?

அந்த உண்மைதான் என்ன?

'ஏகம் சத்' என்பது,

நம்முடைய இருப்பு நிலையைக் குறிக்கிறது. அது நம்முடைய அனுபவ நிலையைக் குறிப்பதல்ல.

நம்முடைய அனுபவங்களுக் கெல்லாம் ஆதாரமான,
இருப்பு நிலையைக் குறிக்கிறது.

இருப்பு நிலை என்பது, இரண்டற்றது.

அனுபவங் கள் அனைத் தும் ; இரு
தன்மையுடையவையே. அனுபவங்களுக்கு உட்பட்டது,
அனுபவங்களுக்கு உட்படாதது என, அவை இரண்டு
விதமான அம்சமாக உள்ளது.

அனுபவங் களால் அறிந் தது அனைத் தும் ,
அனுபவங்களால் அறியப்படாதவற்றுக்கு, எதிராகத்
திரும்பி விடுகின்றன.

இருப்பு நிலை என்பது, ஓர் அனுபவமல்ல.

அது, அனுபவம் இல்லாத ஓர் அனுபவம்.

ஆரோக்கியமான உடல் எப்படி,

தான் இருப் பது தெரியாமல் , இருந் து
கொண்டிருக்கிறதோ,

அப்படி,

நம்முடைய இருப்புணர்வானது,

இருப்பது தெரியாமல், இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

இருப்புணர்வுதான் சத அம்சம்.

ஒருவனுக்கு சகல சித்திகளையும், சக்திகளையும் பெற்ற மகானைப் பார்த்து உபதேசம் பெற வேண்டும் என்று ஆசை. ஆனால் அவரை எங்கே சென்று எப்படி சந்திப்பது என்று தெரியவில்லை. வழிகாட்டவும் எவரும் முன்வரவில்லை.

ஆனாலும் அவன் பலரையும் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய ஆர்வத்தைக் கேள்விப்பட்ட துறவி ஒருவர், அவனுக்கு வழிகாட்ட முன் வந்தார்.

“நேராக இமய மலைக்குச் செல். பிரம்ம தீர்த்தம் எங்கே இருக்கிறது என்று விசாரித்துக் கொண்டே செல். பிரம்ம தீர்த்தத்தில் பலரும் நீராடிக் கொண்டிருப்பார்கள். நீயும் அதில் நீராடு. நீராடி விட்டு, பிரம்ம தீர்த்தத்தின் கிழக்கு பக்கமாகச் செல்லும் பாதை வழியாகச் செல். அந்தப் பாதை வழியாக ஜந்து கிலோ மீட்டர் தூரம் சென்ற பிறகு அந்தப்பாதை இரண்டாகப் பிரியும்....

“அப்படி இரண்டாகப் பிரியும் பாதையில், இடப்பக்கமாகச் செல்லும் பாதை வழியாகச் செல்லும் பாதையில் செல். அந்தப் பாதையில் ஒரு கிலோ மீட்டர் நடந்து சென்றால், அந்தப் பாதையை மறைத்துக் கொண்டு, பிரம்மாண்டமான பாறை ஒன்று இருக்கும். அந்தப் பாறையோடு, பாதையும் முடிந்து விடும். அந்தப் பாறைக்கு கற்புரம் காட்டி முன்று வருடந்கள் வழிபட்டு

வந்தால், அந்தப் பாறைக்குள்ளிருக்கும் சித்தர், வெளியே வந்து உனக்கு வேண்டிய உபதேசங்களைக் கூறுவார்.”

இப்படிக் கூறினார், அந்த வழிகாட்டிய துறவி.

வழிகாட்டிய துறவியின், வழி காட்டுதலின் படி, இவனும் இமயமலை சென்றான். பிரம்ம தீர்த்தத்தைக் கண்டு பிடித்து, நீராடினான். வழிகாட்டிய துறவி, கூறியபடியே சென்று அந்தப் பாறையையும் கண்டு பிடித்தான்.

அந்தப் பாறைக்குத் தினமும் கற்புரம் காட்டி, அந்தப் பாறையையே வழிபட்டு வந்தான். அதன் பக்கத்திலேயே சிறிய குடில் ஒன்றையும் அமைத்துக் கொண்டான்.

ஒருவழியாக மூன்று வருடங்கள் முடிந்து விட்டன. வழிகாட்டிய துறவியின், வழிகாட்டலின் படி, மூன்று வருடங்கள் பொறுமையாக அந்தப் பாறையை வணங்கி முடித்து விட்டான்.

அன்று பெளர்ன்மி நாள். முழு நிலவு மேலெழும்பி வந்தது. அவன் ஆர்வத்துடன் காத்திருந்தான். ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்த சம்பவம் நடக்கவில்லை.

பெளர்ன்மி போய், அமாவாசையும் வந்து விட்டது. அவன் ஆர்வமுடன் காத்திருந்தான்.

நடு இரவு. திடீரென அந்த மலையே கிடூகிடு என ஆடியது. அவன் வழிபட்டு வந்த உயர்ந்த பாறை அப்படியே வெடித்து இரண்டாகப் பிளந்தது.

அந்தப் பாறைக்குள்ளிருந்து ஒளிப்பிழம்பு ஒன்று வெளிப்பட்டது. அந்த ஒளிப்பிழம்புக்குள்ளிருந்து அந்த சித்தர் வெளிப்பட்டார்.

அவர் வேறு யாருமல்ல; வழிகாட்டிய அந்தத் துறவியேதான்.

“சுவாமி, நீங்கள்தான் அந்த சித்தரா?” அவன் அவரை வணங்கியபடிக் கேட்டான்.

“ஆமாம், குழந்தாய். முதலிலேயே கூறினால் நீ என்னை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாய். நீ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இப்படி வர வேண்டியதாகி விட்டது.”

.... இப்படி,

உண்மை என்ற பெயரில்,

ஒரு பிரம்மாண்டத்தை நாம் எதிர் நோக்கி விடுகிறோம்.

உண்மை எப்போதும், வேறும் இருப்புணர்வாக மட்டுமே இருக்கிறது.

சத் அம்சத்தில் இருப்புணர்வு மட்டுமே உள்ளது.

அங்கு

நான் இதை அறிகிறேன்; அதை அறிகிறேன் என்ற,
அனுபவம் கிடையாது.

மெய்ப் பொருளைப் பற்றி விளக்கும் போது, மெய்ப்
பொருளானது,

சத்தாகவும்,

சித்தாகவும்,

ஆனந்தமாகவும்,

... இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

சத் என்பதுதான் ஆதார நிலை. அங்கு இரட்டை
நிலையோ, அனுபவமோ கிடையாது.

ஆகவே சத் என் பது ஏகம் என் று
குறிப்பிடப்படுகிறது.

நம்முடைய அனுபவங்களுக்கெல்லாம் காரணம்,

மெய்ப் பொருளின் சித் அம்சமே.

சித் அம்சத்தின் மூலமாகவே, நமக்குப் பலவிதமான
அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன.

அனுபவங்கள் அனைத்தும்,

எல்லைப்படுத்தி அறிந்து கொள்ளும் ஓர் இயக்கமே.

எல்லைப் படுத்தாமல்,

நாம் எதனையும் அறிந்து கொள்ள முடியாது;
புரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயினும் சரி, அல்லது ஒர்
அனுபவத்தைப் பெற வேண்டுமாயினும் சரி,

எல்லைப் படுத்தாமல் முடியாது.

பகுத்தறிவு என்பதே,

பிரித் துப் பார்ப்பதுதான் ; வகைப்படுத் திப்
பார்ப்பதுதான்.

பகுத்துப் பார்ப்பதும்,

பிரித்துப் பார்ப்பதும்,

... தவறானதா?

அப்படி செய்யக் கூடாதா?

அவை குற்றமுடையவையா?

பிரித்துப் பார்க்காமலும், பகுத்துப் பார்க்காமலும்,
அனுபவித்துப் பார்க்காமலும்,

... நம்மால் எதையும் செய்ய முடியாது.

நாம் எதையாவது செய்கிறோமென்றால்,

அது,

இவற்றின் உதவியோடு மட்டுமே.

ஆகவே நாம் செயல்பட வேண்டுமென்றால், நாம் அவற்றைக் குறையாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

பிரித்துப் பார்த்தலையும், அனுபவத்தையும் ஒதுக்கி விட முடியாது.

13

சிதானந்தம்

நம்முடைய வாழ்வு என்பது,

முழுக்க, முழுக்க,

நம்முடைய அனுபவங்களால் ஆக்கப்பட்டது. அனுபவங் களை அடைவதும், அனுபவங் களை வகைப்படுத்துவதும், அவற்றைப் பிரித்துப் பார்ப்பதும், தவிர்க்க முடியாதது.

அந்நிலையிலேயே,

நம்முடைய வாழ்வில், நாம் பங்கு பெற முடியும்.

சித் அம் சம் தான் நம் முடைய வாழ் வாக அமைந்துள்ளது.

சித் அம்சம் முழுவதும்,

அறிவும்,

அனுபவமுமாக அமைந்துள்ளது.

ஆனால் இவை அனைத்தும்,

தற்காலிகமானவையே; தேவைக்கு ஏற்ப, வந்து போகக் கூடியவைகளே.

நம்முடைய அனுபவங்களில், நாம் ஒரு நிரந்தரத் தன்மையை ஏற்படுத்த நினைக்குந் தோறும், நமது அனுபவங்களிலுள்ள இரட்டைத் தன்மை, உறுதி செய்யப்பட்டு விடுகிறது.

ஏதாவது ஓர் அனுபவத்தைத் தக்க வைக்கவோ,

ஏதாவது ஓர் அனுபவத்தை வரவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளவோ,

... நாம் முயலும் போது,

நமது மனோ அனுபவத்தில்,

நாம் ஒரு நிரந்தரத் தன்மைக்காகப் போராடி விடுகிறோம்.

இந்நிலையில்,

நம்முடைய மன அம்சமே நம்முடைய, சித் அம்சமே,

தனக்குள் இரு பிரிவாக இருந்து,

தன்னைச் சீரமைக்கப் போராடி விடுகிறது.

தனக்குத் தானே, இரு பிரிவாக இருந்து, முரண்பட்டுக் கொள்கிறது.

நம்முடைய அனுபவத்தை, ஒழுங்கு படுத்த வேண்டிய அவசியம் எதுவும் இல்லாத பட்சத்தில்,

நம்முடைய அனுபவங்கள்,

தாமாக வந்து, தாமாக மறைந்து விடுகின்றன.

அவற்றைச் சீரமைக்க வேண்டிய அவசியமே, அங்கு ஏற்படுவதில்லை, அவை தாமாகவே தம்மைச் சீரமைத்துக் கொள்கின்றன.

சீரமைப்பது என்பது,

நல்ல அனுபவங்களைப் பிடித்து வைத்துக் கொள்வது என்பதல்ல.

தோன்றும் அனுபவங்களைல்லாம், தாமாக வந்து, தாமாக மறைந்து விடுவது என்பதே,

... அனுபவங்களைச் சீரமைப்பதாகும்.

முரண்படாமல் இருப்பதுதான், உண்மையான சீரமைப்பாகும்.

முரண் பாடுகள் தாம் இருமையைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இருமைதான் முரண்பாடுகளாக அமைந்திருக்கிறது.

முரண்படாத் நிலையில்,

இருமையும் மறைந்து விடுகிறது.

அந்நிலையில்,

நமது அனுபவங் களாலும், அறிவாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட எல்லைகளும், முடிவுகளும், பலமிழந்து விடுகின்றன.

அந்நிலையில்,

இருமை இருந்தும், அவை பலமற்றிருக்கின்றன.

பன்மை இருந்தும், அவை பிரிவின்றி இருக்கின்றன.

துவைதம் இருந்தும்,

அது துவைதமாக இல்லை.

அதுவே அத்வைதம்.

இந்த ஒருமை, நாம் ஏற்படுத்திய ஒருமை அல்ல.

இருமைகளைல்லாம் புறக்கணிக்கப்பட்டதால்,

தாமாக அமைந்திருக்கும் ஒருமை இது.

இருமையும், பன்மையுந்தான்,

... ஏற்படுத்தப்படுவைகளாக இருக்கின்றன.

நாம் ஏற்படுத்திய இருமைகளும், பன்மைகளும் பலமிழந்த நிலையில்தான், இயற்கையான ஒருமைப்பாடு புலனாகின்றது.

இந்த ஒருமைப்பாடு என்பது,

நாம் உணர்ந்து அறியும், ஓர் அனுபவமல்ல,
முரண்பாடுகள் அனைத்தும், மறைந்த நிலையே
அது.

நாம் நமது அனுபவங்களோடு முரண் படும்
நிலையில், நம்மை அனுபவிப்பவனாகவும், நமக்கு
அனுபவம் ஏற்பட்டதாகவும் கருதிக் கொள்கிறோம்.

அனுபவிப்பவன் என்னும் ஒரு பகுதி,
அனுபவம் என் னும் அடுத்த பகுதியுடன்
முரண்படுகின்றது.

இந்நிலையில்,
நம்முடைய அனுபவத்தின் ஒரு பகுதியே,
தன்னை,
அனுபவிப்பவனாகக் கருதிக் கொள்கிறது.
அந்நிலையில்தான்,
முரண்பாடும் சாத்தியமாகிறது.
முரண்பாடு என்பதே,
அனுபவிப்பவன் ... அனுபவம் என்ற இரட்டை
நிலைதான்.
அவை பலமிழந்த நிலையில்,

இயற்கையாக உள்ளதுதான் அத்வைதநிலை.

ஒரு கரும்பலகையில், சிறிதாக ஒரு வட்டம் வரைந்திடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

இப்போது,

வட்டம் ஒரு பகுதியாகவும், வட்டத்துக்கு வெளியேயுள்ளது ஒரு பகுதியாகவும், அமைந்து விடுகின்றது.

இந்த இரண்டையும் இணைப்பது எவ்வாறு?

வட்டத்துக்கு வெளியேயுள்ளதை,

வட்டத்துக்குள் கொண்டு வர முடியுமா?

வட்டம் என்பது, நாமாக வரைந்து கொண்டது. வட்டம் வலுவிழந்து விட்டால்,

அங்கு இருப்பதுதான் ஒருமைத் தன்மை.

வட்டம் என்பது அனுபவத்தைக் குறிக்கிறது.

ஒருமைத் தன்மையை, நாம் அனுபவித்து அறிய வேண்டும் என்பது, மொத்தக் கரும்பலகையையும், அந்தச் சிறிய வட்டத்துக்குள், கொண்டு வர விரும்புவதேயாகும்.

உண்மையில்,

பெரிய கரும்பலகையை, சிறிய வட்டத்துக்குள் கொண்டு வருவதென்பது,

வட்டத்தின் எல்லையை உடைத்து விடுவதே; வட்டத்தின் எல்லையை விரித்து விடுவதே; வட்டமே இல்லாமல் போய் விடுவதே.

அனுபவங்களும், அறிவும் இல்லாமல், வாழ்வு என்பதே கிடையாது.

ஆன்மீகம் என்பது,

நம்முடைய வாழ்வுக்கு விரோதமானதா?

ஆன்மீகம் என்பது,

அனுபவங்களுக்கும், பிரித்து அறியும் அறிவுக்கும் விரோதமானதா?

ஆன்மீகம் என்பது, எதற்கும் விரோதமானது அல்ல. அது எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்ளும், அடிப்படைத் தளமாக அமைந்துள்ளது. அது எல்லாவற்றுக்கும் இடமளிக்கும் விரிந்த ஆகாயமாக உள்ளது.

முரண் பாடுகள் அனைத்தும் ; நமது அனுபவங்களுக்குள்ளேதான் ஏற்படுகின்றன. முரண்பாடு என்பது, அனுபவத்துக்கும், அனுபவத்தைக் கடந்ததற்கும் இடையே ஏற்படுவது அல்ல.

முரண்பாடுகள் அனைத்தும், சுய முரண்பாடுகளே. முரண்பாடுகள் அனைத்தும், அனுபவங்களுக்குள்ளேயே ஏற்படும் சுய முரண்பாடுகளே.

சுய முரண் பாடற்ற அனுபவங்களும், சுய முரண்பாடற்ற வாழ்வும், ஆன்மீக அனுபவங்களாகி விடுகின்றன.

ஆன்மீக வாழ்வாகி விடுகின்றன.

அனுபவமும், பிரித் தறியும் அறிவும், பயனுடையதாகவும், மலர்வடைந்து விடுகின்றன.

முரண்பாடற்ற அனுபவங்களும், அறிவும்,

தெய் வீகமாகி விடுகின்றன; ஆன் மீகமாக இருக்கின்றன.

சுய முரண்பாடற்ற அனுபவங்கள்தாம் ஆன்மீகம்.

சுய முரண்பாடற்ற அறிவுதான் ஆன்மீகம்.

முரண்பாடற்ற வாழ்வுதான் ஆன்மீகம்.

யதார்த்த வாழ்வுதான் ஆன்மீகம்.

அத்வைத் அனுபவமே ஆன்மீகம்.

ஆக,

நம்முடைய ‘சத்’ அம்சமான ‘இருப்பு நிலைதான்’,

மெய்ப்பொருள் நிலையாக உள்ளது.

இதுதான் ‘பிரம் மம்’ என்று சாஸ் திரங்கள் விவரிக்கின்றன.

செயலுக்கு வரும் 'சித்' அம்சம் தான், அனுபவங்களாக உள்ளது. நமது வாழ்வாக உள்ளது.

சித் அம்சந்தான் ஆன்மாவாக உள்ளது. 'சத்'தும் 'சித்'தும் கலந்த நிலைதான், ஆன்மாவாக உள்ளது. சிதானந்த நிலையாக உள்ளது.

'சத்'துடன், சித் கலந்த நிலைதான், பூரண வாழ்வாக அமைந்துள்ளது.

ஆன்மீக வாழ்வாக அமைந்துள்ளது.

14

சுத் தரிசனம்

‘சுத்’ என்னும் ... ‘இருக்கிறேன்’ என்ற இருப்புநிலை, ஏன் விசேடமாகப் பேசப்படுகிறது?

அப்படி அங்கு என்னதான் விசேடம் உள்ளது?

நாம் நமது நாக்கின் உதவியுடன் எத்தனையோ சுவையுள்ள உணவுகளைச் சாப்பிட்டு மகிழ்வடைகிறோம்.

சுவை உணர்வுகள்தாம் மகிழ்ச்சியளிப்பதாக உள்ளது. நாக்கினுடைய இயற்கையான நிலை என்பது, எந்தச் சுவையும் இல்லாமல், தன்னுணர்வாக மாத்திரம் இருப்பதுதான்.

அந்தத் தன்னுணர்வில்,

அப்படியென்ன விசேடம்?

அந்தத் தன்னுணர்வு என்பது, மற்ற சுவை உணர்வுகளில் இல்லாத வகையில்,

விசேடமானதோரு இன்ப உணர்வா?

சுவையற்ற நிலை என்று கருதும் போது, அதை ஓர் உப்புச் சப்பற்ற நிலையாகத்தானே கருத வேண்டியுள்ளது? உபயோகமற்ற ஒன்றாகத்தானே கருத வேண்டியுள்ளது?

நந்த அனுபவமும் இல்லாத அது, எப்படித்தான் முக்கியத்துவம் உடையதாக உள்ளது?

ஒரு மண்டபத்தில், கலை நிகழ்ச்சிகள் பல நடக்கின்றன. அத்தனை நிகழ்ச்சிகளும், அந்த மண்டபத்தினுள் நடப்பதால், அந்த மண்டபம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளதா?

எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பதால் மட்டும், அந்த இருப்புணர்வு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளதா?

மற்றபடி,

நாம் நேரடியாக, அனுபவித்து, உணர்ந்தறியக் கூடிய அளவில், நம் முடைய 'சத்' என்னும் இருப்புணர்வுக்கு, முக்கியத்துவம் எதுவும் இல்லையா?

நாம் அனுபவிக்கும், ஆனந்தமான அனுபவங்கள் பல உள்ளன. அந்த ஆனந்தமான அனுபவங்களைவிட, இந்த 'இருப்புணர்வு' எப்படி விசேடத் தன்மையைப் பெற முடியும்?

அந்த ஆனந்த அனுபவங்களையும் விட, விசேடமான, அதீத ஆனந்த அனுபவமா அது?

மூல்லா நகருதீன் ஒருமுறை, மாடியிலுள்ள பால் கனியில் நின்று, தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் வீட்டு வாசலுக்கு, பெரியவர் ஒருவர் வந்து, அழைப்பு மணியை அடித்தார். பால்கனியிலிருந்த மூல்லாவால், அவரைப் பார்க்க முடிந்தது. ‘என்ன வேண்டும்’? என்று கேட்டார்.

“கீழே வாருங்கள் சொல்கிறேன்”, என அந்தப் பெரியவர் கூறினார்.

மூல்லாவும், மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி, கதவைத் திறந்து கொண்டு, வாசலுக்கு வெளியே வந்து, மீண்டும் ‘என்ன வேண்டும்’ என்று, அந்தப் பெரியவரைக் கேட்டார்.

அந்தப் பெரியவர், தனக்குப் பிச்சை போட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

மூல்லாவும், மகிழ்ச்சியுடன் அவரை உள்ளே கூட்டிச் சென்றார். கூடத்தைக் கடந்து, மாடிப் படிக்கட்டில் ஏற்றி, மாடிப்படியிலுள்ள அறையையும் கடந்து, அவர் முதலில் நின்று கொண்டிருந்த பால்கனிக்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

அங்கே கூட்டிச் சென்றதும், மூல்லா, மிகவும் பணிவுடன், “பெரியவரே, உங்களுக்குப் பிச்சையிட என்னிடம் எதுவும் இல்லை. நீங்கள் போய் வாருங்கள்!” என்று கூறினார்.

அந்தப் பெரியவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.
“இதை நீங்கள் முதலிலேயே சொல்லியிருக்கலாமே?”
என்று சண்டைக்கு வந்தார்.

“நீங்களும் முதலிலேயே கேட்டிருந்தால், நானும் முதலிலேயே சொல்லியிருப்பேன்!”

இப்படி,

நமது அனுபவங்களொல்லாம்,

நமக் கு எதையோ நிரந்தரமாகத் தந்து விடுவதுபோல், நம்மை ஏமாற்றி, உள்ளே கூட்டிச் சென்று, பிறகு, தன்னால் எதுவும் முடியாதென்று, கையை விரித்து விடுகின்றன.

நாம் அனுபவங்களின் வரிசையிலேயே, ஆனந்தங்கடந்த அனுபவங்களையெல்லாம் எதிர் நோக்கி விடுகிறோம்.

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம்,

... ஆனந்த அனுபவங்களை எல்லாம், தற்காலிகமானவை என்று. அவற்றைத் தக்க வைக்கப் போராடுவதுதான், பிரச்சினை என்று பார்த்தோம்.

ஆனந்த அனுபவங்களொல்லாம், கடந்து சென்று விட வேண்டும் என்று பார்த்தோம்.

அல்லது,

அந்த ஆனந்த அனுபவங்கள் யாவும், தாமாக வந்து விட்டு, தாமாகப் போய் விட அனுமதிப்பது தான், சரி என்று பார்த்தோம்.

இதனால் நம்முடைய இருப்புணர்வு, முக்கியத்துவம் பெறுகிறது என்றும் பார்த்தோம்.

இருப்புணர்வு முக்கியத்துவம் பெறுவதால், அப்படி என்ன இலாபம் உள்ளது?

இருப்புணர்வு கூட,

தான் இருப்பது தெரியாமல் இருப்பதாகப் பார்த்தோம். அதில் நமக்கு என்ன இலாபம்?

கோமா நிலையில் இருப்பது போன்று தானே உள்ளது?

அதில் அப்படி என்ன சிறப்பு உள்ளது?

அனுபவங்களில் சிறப்பு இருக்கிறதென்றால், அது, அறிவுக்குப் பொருத்தமாக உள்ளது.

ஆனால்,

அனுபவங்கள் எதுவுமற்ற நிலைதான் சிறப்பு என்றால், அதில் அப்படி என்ன சிறப்பு உள்ளது?

சுற்றுலாப் பயணம் என்றால் என்ன என்பது, நம் அனைவருக்கும் தெரியும்.

பல இடங்களுக்கும் சுற்றுலாவாகச் செல்லுவோம். அதிசயமான பல காட்சிகளைப் பார்ப்போம். எத்தனையோ விதமான உயிரினங்கள், எத்தனையோ விதமான கலைப்பொருட்கள், எத்தனையோ விதமான இயற்கைக் காட்சிகள், எத்தனையோ விதமான உணவு வகைகள், எத்தனையோ விதமான கேளிக்கை விளையாட்டுக்கள், ... இப்படி நமது சுற்றுலா முடியும் வரை, எத்தனையோ விதமான அனுபவங்கள்.

நம்முடைய நேரம் முழுவதும், இப்படிப் பலவிதமான அனுபவங்களில் செலவு செய்யப்படுகிறது.

இந்த சுற்றுலாப் பயணம் எவ்வளவு நாட்கள் நீடிக்கும்? எவ்வளவு நாட்கள், இப்படி விதவிதமான கேளிக்கை அம்சங்களில் ஈடுபட முடியும்?

அந்நிலையில்,

நாம் வீடு திரும்புவதுதான் நிம்மதி, என்று தோன்றி விடும்.

நமது வீட்டில் விதவிதமான உணவுகள் கிடையாது; எளிமையான உணவுதான் இருக்கும்.

நமது வீட்டில், விதவிதமான கேளிக்கைகள் கிடையாது; சாதாரணமாகத்தான் இருக்கும்.

ஆனால்,

நமது வீட்டிலிருக்கும் போது, நாம் சுதந்திரமாக இருப்போம்,

நிம்மதியாக இருப்போம்.

Homely ஆக இருப்போம்.

இதனால்தான் நம்முடைய முக்கி நிலையை விடுதலையை, வீடுபேறு என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

“சத்” நிலையில் தான்,

நாம், நாமாக இருக்கிறோம்.

நிம்மதியாக இருக்கிறோம்.

வீட்டில் இருக்கிறோம்.

சுதந்திரமாக இருக்கிறோம்.

□

சுபம்